

Pintér István

A fizika költészete

ismeretelmélet

BUDAPEST, 2018

ELŐSZÓ

Ez egy közérthető formában megírt ismeretterjesztő könyv, melyet minden érdeklődő bátran kézbe vehet. A jövőben csak egy természettudomány lesz, mert a kvantummechanika közös nevezőt biztosított a fizika és a kémia ágazatai számára. Magától értetődik, hogy a biológia szintén fel fog zárkózni hozzájuk.

A terminológia réges-régi probléma, a tudomány mindig küszködött a nyelvezettel. Az új fizikán alapuló új filozófia majd megoldja a dolgot. Egyelőre a már elavult newtoni kifejezéseket használjuk, több-kevesebb sikerrel. A pontosságról a bárki számára való emészthetőség miatt kellett lemondanom.

Az általunk ismert valóság a szabad szemmel is látható dolgoktól a metafizikáig terjed. Sok hipotézis először a *science fiction* köntösében adott rá magyarázatot,* a jövő különböző lehetséges arculatait vázolja fel. Ezzel is megpróbálkozunk, persze csak egy emberiségszintű helyzetjelentés után. A problémák őszinte felvetésével nyilván helyes világképet kapunk.

A természet véres körforgása nem ismer irgalmat. Ezt a biológusoknak már deklarálniuk kellett volna. Ami nem szép, az nem lehet jó, a harmónia hiánya rendetlenségre utal, egy öntörvényű logikára... A legnagyobb kutatók mindig érzelmi alapokról indultak el, és autodidakta módon eredtek az igazság nyomába.

Az intuíciót inspiráció követi, ami a kísérletek során kinyilatkoztatásszerű felismerésekbe torkollik. Több fizikai törvény így indult útjára, a vallás ellenében. Sajnos, a tudomány és a hit kutya-macska viszonyában az egyház mindig kerékkötő szerepet játszott.

Korábban már érintettem a jelenleg középpontba helyezett témát,** de most annak is utána nézünk, hogy ki az az „én”, s ugyan mi lehet az élet értelme. Miért kell aludni és közlekedni, vannak-e véletlenek, miként működnek a lélektani automatizmusok. Nem olyan biztos, hogy haladunk, talán nincs is igazi fejlődés!

A bölcsök kövének tartott „világegyenletet” továbbra se tudjuk felírni, ám igyekszünk egyre közelebb jutni a *minket érdeklő valósághoz*.

* Ezzel jómagam is éltem, *Életfogytiglan* c. kötetemben (mek.oszk.hu/10300/10405)

** *Pszichén innen, és túl..* 13 – 14. és 33 – 34. old. (mek.oszk.hu/10800/10888)

T A R T A L O M

<i>Előszó</i>	2
<i>Kolofon</i>	4
<i>Mottó</i>	5
Bevezetés	6
Hol vagyunk?	9
Az őszinteség tudománya	11
A legfontosabb írásjel	13
Mi a világ?	14
Minden itt marad	17
Sárból és napsugárból	19
A lombik szétpukkad	21
Nincs új a nap alatt	23
Tórbe csalva	26
A lelkület a döntő	29
Hegyeket mozgatva	31
Diabetikus materializmus	33
Egy örök lehetőség	35
A világ képe	38
Mesterséges élet	40
Aki egyszer sem él	42
Erő a térben	44
Mi lett volna, ha...	46
M E L L É K L E T	
Tévedni emberi jelenség	49
Válaszok	51
<i>Irodalom</i>	57
<i>Rövidítések és elérhetőségek</i>	58
<i>A szerző művei a M E K – en</i>	59

A könyvborító
„Szilárd, cseppfolyós és légnemű”
c. fotóját

Surányi Kornélia
készítette, a Hawaii-szigeteken

A kötet témához illő képei

Szegedi Kálmán
alkotásai

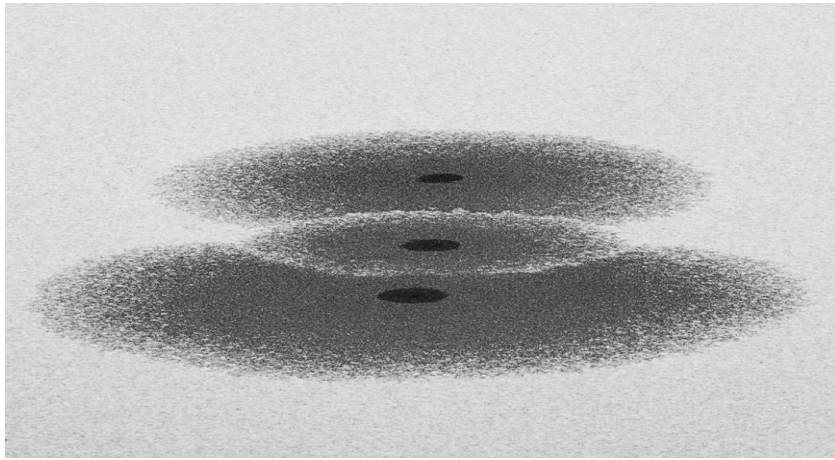
★

Copyright Pintér István, 2018

*„Tisztán érzem,
a racionalizmus önmagában nem elég.”*

Niels Bohr

B E V E Z E T É S

Tanulni azért kell, hogy ismereteket szerezzünk. A leglényegesebb ismeretek pedig azok, amiket a kutatások során szerez az ember. A kereső munka közben tanul igazán. Aki szellemi éhségét szeretné csillapítani, az előbb–utóbb tudás birtokába kerül [1]. Ebben egyetértettünk dr. Merza József matematikus kollégámmal. (A budapesti Fő utcai börtönben voltunk „kollégák”, ahová mindketten a fegyveres sorkatonai szolgálat megtagadása miatt kerültünk.) Jól ismertük Barcza Barna vallásfilozófust, aki szerint a Dolgok átlátásához először is le kell lassulni. Ezt úgy értette, hogy ne rohanjunk a világgal, mert az a sebességével takarja el valódi arcát. Ő akkor jött rá arra, hogy nincsen purgatórium, amikor a szóban forgó objektum nem fért bele „pánontológiai” rendszerébe [2].

Persze, a tudósok elsőprő többsége materialista, P. Dirac-kal az élen [3]. De facto minden ember anyagelvű, mert idejüket és energiáikat evilág oltárán tékozzolják el. Nem a hitvallás a fontos, hanem a tettek. Kádár erre célzott, mikor kijelentette, hogy hosszú hajjal is lehet építeni a szocializmust. Én is a pártállami érában nőttem fel, és egyáltalán nem érdekelt: miként működik a világegyetem. Szóval, nem így, hanem úgy? És akkor mi van? Így, boldogtalanul, megette a fene. Descartest erotikusan átfogalmazva azt vallottam: csak akkor vagyok, ha gombolkozom.

Gangyi József tanár bácsi, az egyik utolsó polihisztor, aki igazi reneszánsz ember volt, szeretettette meg velem a fizikát. Addig természettudományos érdeklődésem a másik nem sajátosságainak tanulmányozásában merült ki. Szertárosaként azt is tudtam, hogy a „kénsav” feliratú üvegben tartja a pálinkát. Tréfásan a hordódinamika jeles bűvárának aposztrofáltuk. A diri Jolly Joker-ként használta, mert bármelyik szaktanárt helyettesíthette vele, az éneket és a hittant is beleértve... Olyan volt, mint a televíziós kísérletek karizmatikus demonstrálója, akire kicsit hasonlítok, hisz én is szemÖVEGES vagyok.

Az információáramlás fontosságával anyai nagyapám – Lieber János – is tisztában volt... Ornitológiai képzettségét a borókási szénbányában hasznosította, a marabuk mellett [4], ahol politikai foglyokat is dolgoztattak. Az öreg mindig újságpapírba csomagolta az ebédjét, így az aktualitások, ha nem is naprakészen, de eljutottak hozzájuk.

Egyszer én is csaptam egy kis hírverést, mely a fizika hangtan fejezetébe tartozik. Úri községben Szabó József plébános felkért előadójaként tartottam bibliaórákat az ifjúságnak. Régi vágyam volt a harangkötél rángatása, ezért mise előtt rábeszéltem az atyát: engedjen fel a toronyba. Sajnos, a dolog balul ütött ki, mert a tűzoltók hamarabb odaértek a templomhoz, mint az istentiszteletre igyekvő hívek.

Pilisvörösváron a Puskin utca 8-ban laktunk, az egykori „Ányos Pál Irodalmi Kör” helyiségeiben, amit pedagógus szüleim szolgálati lakásként kaptak meg. Már kis iskolás koromban sokat olvastam, ismeretterjesztő műveket is, tudniillik két szépirodalmi kötet mellé egy ilyet is kellett választani. Ezt az igen okos szabályt Fogarasy Mihály helytörténész vezette be, aki egy általa önhatalmúlag államosított házrészben alapította meg a bibliotékát, amit Községi Központi Könyvtárrá fejlesztett. Engem leginkább a kozmológia érdekelt, tagja is lettem a Kulin György vezette ifjúsági csillagászati körnek.

[1] vö. Tm 70. (Tm = Tamás–evangélium, a rövidítés után következő szám a logion sorszáma.)

Jézus szellemi hagyatéka a mek.oszk.hu/14600/14682 alatt található.

[2] Intuitív megállapítását szövegelemző módszerrel igazoltam, a jézusi terminológia ismeretében.

Lásd: *Az ember igazi tragédiája*, 60 – 61. old. (mek.oszk.hu/10100/10148)

[3] A relativisztikus kvantumelmélet Nobel-díjas megalkotója.

[4] MARABU (Magyar Radiátorgyár Budapest) típusú kazánokat kezel.

A gimnáziumban Markos Dezső kémikus szemléltette az atom felépítését. Persze, az egész osztálynak feltűnt bolygórendszerünkhöz való hasonlatossága. Akkor arra gondoltam, hogy ez nem lehet véletlen. A részeknek az Egészre kell hajaznia, s az Egészből lehet visszakövetkeztetni a részekre... Később az *Energia és Atomtechnika* című folyóirat ifjú levelezőjeként szembesültem azzal, hogy a jól ismert modell egyáltalán nem a valóságot tükrözi [1]. A lényeg a mag és az elektronfelhő közti, igen nagy kiterjedésű „üres” részben rejlik. Erről viszont még a kvantummechanika is alig mond valamit.

Nevelő apám, Kárpáti János, műszaki érdeklődésű volt, ő még szó szerint érzékelni tudta a detektoros rádiótól az okos telefonig tartó fejlődést. Ha lesz még ekkora lépték, azt nyilván kevesen fogják átlátni. Tudományos kérdésekben sokszor elbizonytalanodom. Arra gondolok: túlságosan rövid idő alatt fogalmazzuk meg következtetéseinket. Egyszer jót nevettem nyolcéves unokahúgomon, aki imígyen fakadt ki: „Ilyet még életemben nem láttam !” Talán hosszú távon a megfigyelt törvényszerűségek elveszítik általunk kitüntetett jellegüket.

A relativitáselmélet tulajdonképpen erről szól... Sajnos, matematikából világeletemben gyengén muzsikáltam. Amikor bősztáblatologatás és némi krétapornyelés után kissé meghajoltam, mint cirkuszi bohóc a porondon, a tanár általában azt mondta: „Az eredmény jó, de a levezetés nem *elegáns*.” Igen, a felismerésre jutás mindig csodálatosan egyszerű [2]. Ez az egyszerűség pedig a formában is megjelenik.

Szóval, sokat kell gondolkodni. Apai nagymamám szerint: „gondoskodni”. Az ő gondolkodása ugyanis arra irányult, hogy miként lehet három gyereket egyetemre járatni. Szerény „nyögdiójából” még Bikfic-frizurás [3] unokájának is megvette azt a drága fizikakönyvet, aminek csupán a képeit nézte meg. „Ezt az Einsteint nagyon megrázhatta az áram, még mindig szétállnak a hajszálai.” Lelki szememmel ma is látom, ahogy a lépcső tetején ül, Rodin gondolkodójának pózában.

Az *Élet és Tudomány* c. folyóirat járatásának tradíciója nagyapáról unokára szállt. Édesapám, nyomdász korában, be is költötte az egyes évfolyamokat. I. (első) Pintér István Tokodaltárón lakott, az úri sorban. Az egykori szénbányában dolgozott, a vājárokat szállító kisvasút mozdonyvezetőjeként. A helyi eszperantó kör tagja volt [4], s szakszervezeti bizalmi. Szabad idejében méhészkedett s kecskéket is tartott. E melléktevékenységeinek köszönhetően tudott kertés házrészt vásárolni abban az utcában, ahol csak tisztviselők laktak. Így aztán a nagy sztrájk idején „házhoz jöttek verni” a csendőrök. Az öreg erre is büszke volt, hiszen az urasabb dolog, mintha a kocsmából rángatják ki az embert.

Jómagam, III. Pintér István, e nagy múltú ingatlan környékén nyaralgattam, gyerek koromban. Kerítésünk előtt terül el az a derékszögű háromszög alakú Befogó-rét, amit Thalész tiszteletére neveztem el így. Ma is fogócskázik rajta az új generáció. Észak felől vasúti sínpar határolja, ha beleáll valaki, láthatja, hogy a messzeségben összeér. A perspektíva persze csalóka, a párhuzamosok csak a projektív geometriában metszik egymást. Lehet, hogy a téridő a múlt irányába is végtelen, mert *a másik fülemmel* [5] még mindig hallom az elhaladó gőzmozdonyok változó hangmagasságú sípját [6]. Ahhoz persze már fantázia kell, hogy a gyepet feltörő vakondtúrások halmait látva a fekete lyukakra asszociáljunk. Hát nem olyanok, mintha egy másik dimenzióba nyílnának ?

[1] Elektronpályák vagy -hėjak nincsenek. A nukleont körül ölelő energiaállapot hullámszerű, átmeneti változásairól van szó, melyet a körülmények befolyásolnak, így maga a tudományos megfigyelés is !

[2] Tm 1.

[3] A Beatles együttes nevét nem tudta helyesen kiejteni, ezért inkább „magyarosított”.

[4] Nemzetközi mesterséges segédnyelv (lett volna).

[5] Tm 32.

[6] Ez a Doppler jelenség.

Édesapám, II. Pintér István, mesélte, hogy a háború idején a tüzérségi tűz villanásai tükröződtek a gang fehérre meszelt falán. Ennek az érdekes optikai jelenségnek Szlovákiában volt a kiinduló pontja. A Duna árterületén álló fasor mögött ugyanis már a szomszédos állam van. Ő ezt az észak-déli irányban az esztergomi bazilikától a Nagy-Getéig, ill. kelet-nyugati irányban a Strázsa-hegytől a táti felszigetig húzódó geológiai egységet Tokodországnak nevezte.

Ünnepi napokon el-ellátogatok ebbe a régi hazába, és ráállok metafizikai életvonalamra. Nem kell semmi misztikus dologra gondolni; arról a betonjárdáról van szó, ami a bejárati ajtóhoz vezet. A százhusz éves ormótlan kapukulcs gyerekkori emlékeimet nyitja. Fejem fölött ma is a Kenyérmezőről felszállt sportrepülőgépek köröznék, a lépcső tetejéről pedig nagy pontossággal be tudom azonosítani azt a házat, ami Babits Mihály esztergomi nyaralója volt. Közben megakad a szemem egy cseresznyefán, valaha annak a koronájában ült Cimonetta, tarkóján megkötött kendővel a fején.

Ezeket a dolgokat nem öncélúan tártam fel... Ismeretelméletet írok, s ez mindent felölel. Társadalom, tudomány, filozófia és teológia összefügg, egyiket sem lehet izoláltan vizsgálni. Az „őslevesben” sok minden kavarog: szociológia, szexualitás, lélektan, művészet. Oktatásról és pedagógiáról is kell beszélni. Aki nevelni akar, az kénytelen szembe menni a világgal. Sokszor lehetőségek, eszközök, információk, anyagi fedezet nélkül.

Ellenlábasunk a mammon, ami gazdaság, politika, jog és kereskedelem álcája mögé bújik. Kőkemény akaratát erőszakszervezetek érvényesítik, militarista módon. Tinédzser koromban engem is elért a pénztelenség időszakproblémája. Értékesíteni szerettem volna azt a birtokomban lévő megkövesedett tengeri csillagot, amely húszmillió évvel ezelőtt élt. Bevittem a Nemzeti Múzeum illetékes osztályára, de nem vették meg. Igen, egy Clypeaster Crassus, középső miocén, tortúrai emelet. Nekik is van egy szekrényre való. Majd akkor hozzam vissza, ha megrázva csörög benne az állat szájszerve. Hogy az mikorra várható? Még egy-két millió év...

A *Kedves Olvasó* azonban ne várjon ilyen hosszú ideig. Minél előbb álljon rá saját metafizikai életvonalára, és kezdjen el haladni rajta a Világosság felé... Lehetőleg fénysebességgel, mert akkor még a piros lámpa se állíthatja meg. A szinképeletlődés miatt ugyanis zöldnek fogja látni!

Hol vagyunk?

Az emberek elsőprő többségét nemigen érdeklik az élet nagy kérdései. Őket az foglalkoztatja, hogy miként tudnának még jobban beilleszkedni a meglévő körülmények közé. Idejüket és energiájukat a társadalmi változásokhoz való idomulás emészti fel. Ezekben a gazdaságpolitika (vagy a politikai gazdaságtan?) játssza a vezető szerepet. Az egyén lehetőségeit adottságai és finánciális eszközei mellett az információáramlás sebessége is befolyásolja.

Az egyre inkább globalizálódó emberi társadalmat kezdettől fogva anomáliák mozgatták. Manapság a túlnépesedés és a klímaváltozás jelenti a legnagyobb gondot, ahogy régen is. Ismét megnőtt a tudomány és a technika jelentősége, mert az élelmiszerellátás és az egészségügy új kihívások elé állította őket. A korral való haladás nem egyéb, mint az előállt helyzet lehetőség szerinti kezelése.

Felmerül a kérdés: vajon miért kell mindig, minden érában megváltani–megváltoztatni a világot? Hát azért, mert rossz, és ezt igazán könnyű felismerni ! [1]. Remarque után szabadon: nyugaton és keleten a helyzet változatlan... Az emberiség egy malomkő körül forgó, hámba fogott szamárhoz hasonlít; szegény állat száz mérföldet is megtesz, ám amikor megáll, ugyanazon a helyen van [2]. Társadalmi közérzetünk „viszonyzáma” állandó, csupán a környezetünket alkotó díszletek cserélődnek.

Erre a felismerésre szemléletváltozással juthatunk el. Saját világvégünk felvázolásához igénybe kell vennünk a tudomány, a vallás és a művészet segítségét is. Ezek mindegyike érzelmi alapon kezdődött, és azon is nyugszik, ezért kizárólag egyénileg, autodidakta módon kutathatóak, művelhetőek. Mélyükre hatolni tanulva–tanítva lehet, sajátos fogalomvilágukat elsajátítva. Nyelvezetük más és más, ámde ugyanarra az egy realitásra irányulnak.

A lényegyet közelítgetve terminológiánk törvényszerűen elvonttá válik, sőt mondani-valónk egyre kevésbé lesz kifejezhető verbális módon... A tudomány nyelve – bizonyítási lehetősége – a matematika, amely egyre magasabb szintű absztrakciókat vezet be, mert csak így képes megértetni a dolgokat. Paradox módon eredményeinket épp emiatt nehéz felfogni.

Az alkalmazott tudomány áldásai kézzel foghatók, elég ha Edison munkásságára, a mikrosütőnkre vagy a számítógépünkre gondolunk. Emögött az az *alapkutatás* áll, amit a vallás gátolni igyekszik, mert a technikai fejlődés a szekularizáció észrevétlen katalizátora. Az emberek egyre inkább rájönnek arra, hogy a feltalálók aprólékos módon szolgáltatták nekik azokat a dolgokat, melyeket *alanyi jogon* kellett volna megkapniuk !

Az életadás tulajdonképpen nem más, mint a létfeltételek biztosítása. Ez a teremtő dolga lenne, nem az ezek hiánya miatt vergődő egyéné. Az emberi élet alig több, mint megélhetési bűnözés... A természet bűvárai ezt azért nem veszik észre, mert materialista alapállásúak, az egyházfiak pedig abban a hiszemben vannak, hogy amit egy pozitív előjelű Princípium csinál, az nyilván jó.

Egész más lesz a gyerek fekvése, ha nem geocentrikus és emberközepontú módon vizsgálódunk, s egy negatív előjelű Princípiumot feltételezünk. Ez a teremtő semmit se biztosít számunkra, de bármilyen dolog megszerzését lehetővé teszi, bűnös módon. Ehhez csak el kell fogadnunk a programját... [3]. Egy ökoljogra épülő világban felesleges azon csodálkozni, hogy a fizika csupán egy bizonyos pontossági határig igaz, hisz egy erkölcsileg rossz rendszer tudományos vizsgálata nem találhat tökéletes struktúrát !

[1] vö. Tm 4., 40., 55., 81., 89., Isz 57/129; 62/145; 133/34,4–16

[2] Fülöp–evangélium 111.

[3] Teremtés könyve 1,28; Tm 6.

Az egységes tételmelet filozófiai vonatkozásait taglalva H. Dürr kijelentette: „Ha a természettörvények egzakt szimmetriáinak egyikét megzavarja valami az elemi részecskék spektrumában, arra csak az lehet a magyarázat, hogy a világegyetem, vagyis a szubsztrátum, melyből a részecskék erednek, kevésbé szimmetrikus, mint az idevágó fizikai törvény” [1]. Rendszerünk legfőbb mozgatórugója tehát az egyenlőtlenség, ami a kvantummechanika szerint *véletlenszerűen* nyilvánul meg, így csak statisztikai módon jelezhető előre.

Erre mondta Einstein, hogy „az Úristen nem kockázik”. Ő ugyanis, magától értendően, pozitív előjelű Princiúiummal számolt, nem egy demiurgossal [2]. Az utóbbi által létrehozott univerzum egy gravitációsan (is) zárt rendszer, amiben programozott módon zajlanak az események. Egy „származtatott”, másodlagos és aszimmetrikus rendszerben semmi se lesz abszolút, a fény sebessége sem.

Ha egy tökéletes (mennyei) rendszer valamelyik piciny részét perturbálja a Gonosz, azon a helyen egy új, miniatúr rendszert hozva létre, akkor az a perturbációnak megfelelő működést fogja produkálni. Pontosan az elvárható módon (a teremtő erkölcstelen céljainak megfelelően) ám ez egy öntörvényű „harmónia” lesz, az irgalmatlanság logikája. Ez pedig nem fog se egyszerűnek, se szépnek minősülni. Ezek ugyanis a szellemi Rend jellemzői.

Kaotikusnak tűnő kozmikus rendszerünknek tehát van logikája, a Gépezet olajozottan forog, bár az alkotó időnként kézi vezérlésre kényszerül. Ezek a beavatkozások az ő érdekeit szolgálják, vagyis a világegyetemünkben élő civilizációk nincsenek biztonságban. Központi csillaguk kihunyása vagy az entrópia „természetes” végkifejlet, akár csak a bolygójuk forgását lassan, de biztosan fékező holdak hatása [3]. Egy aszteroidával való ütközés sincs kizárva. A más naprendszerből érkező látogatók sem lesznek feltétlenül barátosak... A tudás okozta erőszakmentességben csak materialista szemlélettel bízhatunk vakon, akkor, ha valóban az anyagban potencialiter formában meglévő szellemiség ébredt chardini öntudatra [4]. Negatív előjelű Princiúiumunk azonban igen nagy valószínűséggel nemcsak az emberiséggel sakkozik...

Az élet kialakulását s a világegyetem működését a kvantummechanika magyarázza a legsikeresebben. Ám a helyzetet az sem változtat sokat, ha tudósaink rájönnek arra, hogy *pontosan* milyen folyamatok játszódnak le bennünk és körülöttünk. Ettől azonban még eléggé távol vagyunk, geocentrikus és emberközpontú alapállásunk miatt.

[1] Hans-Peter Dürr *Teller Ede* munkatársa volt.

[2] Einstein egy statikus és örök világegyetemben hitt, magyarán: panteista volt. A tudósok személytelen istene egy szellemi rendező elv, mely nem lehet logikátlan.

[3] Az ár-apály jelenségek miatt az óceánok vize periodikusan beleütközik a kontinensek tábláiba.

[4] *Út az ómega felé*, Szent István Társulat, Budapest, 1980.

Az őszinteség tudománya

A filozófia egykor a természeti ismeretek tárháza volt. Ma már nem lehet az, hiszen ilyen irányú tudásunk rohamléptekben s szakadatlanul bővül. A világot mozgató törvényszerűségek leírására sem vállalkozhat, mivel minden változik. Rögzíteni semmit se lehet, mert a leggyengébb láncszem – maga az ember... Tudományos világnézet kialakítására főként materialisták használták. „A teológia szolgáló leánya” azóta a vallás alárendeltségéből is kikerült. Ismeretelméleti kérdésekben megszűnt hivatkozási alap lenni. A zsidó Mózesig, a keresztény Pálig juthat, Szófia azonban az Abszolútummal incselkedik.

A valóság megismerésére s megváltoztatására törekvő egyén hatást szeretne gyakorolni a mindenségre. Erre meg is van az esélye, ha keresőből megvilágosodott személlyé válik [1]. A viszonylag hosszú elmélkedési folyamat egzisztenciális problémák miatt indul el, az ilyen-olyan okokból perifériára szorultak tehát helyzeti előnyben vannak ! [2]. Ők „felülről” látnak rá azokra a dolgokra, amelyeket a világgal együtt rohanó ember észre sem vesz. Jó következtetések levonásához le kell lassulni, ugyanis paradox módon futás közben maradunk le [3]. Helyben járó, kirekesztett szemlélőként önmagunkat, saját életutunkat is „kívülről” nézhetjük.

A Máté evangélista által értelmes filozófusként aposztrofált [4] Jézust közvetlen környezete kigúnyolta [5], és a jeruzsálemi vallási értelmiség se respektálta [6]. A hozzá hasonló módon kivetett személyek mégis „boldogok” [7]. A mennyben való kincsgyűjtés tudniillik nem a jó cselekedetek angyalkák általi adminisztrálása [8], hanem örökre megmaradó, helyes meglátások egymásra rakódása [9]. Ha ez az építmény a logika kösziklaszerű alapján áll, akkor megingathatatlan háznak bizonyul [10].

Az elmélkedő „ismerni akar jót és rosszat”, vagyis *mindent* tudni szeretne [11]. A filozófia bizony az őszinteség tudománya, s ezen a területen nem ismer megalkuvást. Madách egyértelműen kimondja: világunkból hiányzik az összhangzó értelem... Ez egy olyan jó meglátás, melyre sokan eljutnak, ám rossz következtetéseket vonnak le belőle.

[1] Tm 1.

[2] Tm 53., Mt 5,1–12; Lk 4,18–9; 6,20

[3] Barcza Barna axiómája. Fő műve: *A valóságmegragadás esélyei* (mek.oszk.hu/09600/09619)

[4] Tm 12. Jézus eredetileg építőmesterként dolgozott, és saját házában lakott (Mt 13,1; 13,36).

[5] „Mária fia”-ként aposztrofálták, ami nagy sértés volt.

[6] Jeruzsálem gyermekei (a júdaizmus reprezentánsai) lekezelően bántak vele. (Mt 23,37–9)

[7] Tm 48. A téma bővebben: *Hitetlenek dicsérete*. In: *Merre menjünk?* 41 – 57. old. (mek.oszk.hu/16100/16137)

[8] Ezek a közvetlen istenkapcsolattal bíró (Mt 18,10b) őrangyalok státusukból kifolyólag jól ismernek bennünket, így személyre szabottan közvetítik számunkra az ismereteket (Tm 89., Lk 12,8–10; 16,9–13).

[9] Mt 6,19–21; Lk 6,38; 12,16–21; 12,33–4; Tm 18., 63.

[10] Mt 7,24–7; Lk 6,46–9 A jézusi terminológiában a „ház” maga az ember, az egyén belső struktúrája. Jézus-szótár *Új íráskor – régi témákban* c. könyvben található, 68 – 74. old. (mek.oszk.hu/08700/08766)

[11] 1Móz 2,17 A világon csak két dolog van: jó és rossz. Aki tehát ismer jót és rosszat, az mindent tud. Tótfalusi István frappáns meglátása. Fő műve: *Kalauz a Bibliához* (Őszösvetség) (mek.oszk.hu/12600/12635)

Hiszen kimondva–kimondatlanul az Abszolútum léte, ill. jósága kérdőjeleződik meg. Aki nem tér más (világnézeti) felismerésre, az a végtelenségig tépelődhet ezen... [1]. A kereső azonban meglátja a káoszban rejlő ördögi logikát [2], s ezzel azt az alkotót is tetten éri, aki sohasem pihen. Neki hiába akarják bemesélni, hogy ez a világ jó, és boldogtalanságának ő maga az oka.

A hústestbe zárt praeexistens lélek egyenrangúságra áhítozik, de a pszichoszomatikus determináció miatt még személyiségének elrejtettsége sincs biztosítva. Jogait neki magának kell kiharcolnia, és ha sikerül is, az még nem igazi status quo. A tudat, ami az anyaggá korcsosult szellem magva, a tények és a vágyak összhangba hozásán fáradozik, amit csak sírva és fogcsikorgatva képes, úgy–ahogy, elérni. Az emberi élet átmeneti helyzetekből és pótcelekvésekből áll, bizonytalansági tényezőkkel megkeserítve.

A homo sapiens vakon küzd és bizva bizik [3]. Ennek azonban nem feltétlenül kell így lennie. Véges megismerő képességünk végtelenné is válhat. Ha az emberi ész csődöt mond, megérkezhet az igazi mammon [4]. A valóság átlátása aztán már magával hozza a megfelelő viselkedést [5]. Az igazság úgy tesz szabaddá, hogy eközben korlátlan lehetőségekkel járó szabad akarattal is felruház [6]. Ez az isten–álmodta–önmagunkkal való szemmagasságba kerülés a legmagasabb rendű emancipáció [7]. Az égi filozófia tehát az elmélet és gyakorlat egységében éri el a tetőpontját [8].

A földi bölcselet az univerzumként aposztrofált világot akarja megismerni, ami csak a valóság fonákja. Ha ezt vizsgálgatjuk, akkor úgy járunk, mint az az ember, aki alulról nézeget egy perzsaszőnyeget. A kép, amit lát, elvileg szolgálhatna bizonyos információkkal, ám ez egy n -dimenziós szőnyeg, melynek csupán a felé eső oldalát látja. Ráadásul a szövet – a három dimenzióba kényszerítés miatt – el is veszti kapcsolatát a realitással. A valóság külső képe tudniillik a belső elrendezettségétől függ. Szemlélőnk így egy diszharmóniát érzékel. Végül – de nem utolsósorban – az általa látott kép statikusnak tűnik, holott ez a látszat a változások óriási sebessége miatt áll elő. S még mindig van egy csavar: kutatónk elé igazából nem is a szövet kerül, hanem az aljára kent vastag szőnyegragasztó [9].

A természettudományok olyasmit írnak le, ami egy csapásra meg fog szűnni. Nemcsak a fizika és a kémia (a kettő ugyanarról beszél, más–más szinten), a rajz és az ének is magasabb dimenziókban teljeseedik ki. Az örök jelenben az időtényező is eltűnik, ez pedig felfoghatatlan távlatokat nyit. A Másoló által teremtett világ haszontalan és értelmetlen, az irgalom logikáját gyakorlók épp ezért tudják korrigálni. Isten emberi Fiai és Leányai tulajdonképpen az eredeti romolhatatlanság visszaállítói [10].

Ehhez a demonstrációhoz elegendő felismerni az Atyával ellentétes, tőle lényegileg különböző világot [11]. A hívő emberek sokszor hivatkoznak a természetre Isten helyett, mert életvitelük igazából kollektív hittel fűszerezett gyakorló materializmus. Evilágba való beilleszkedésük azonban az eredeti bűnből való osztozásnak minősül!

[1] Lk 16,17 Az igehely mondanivalója az, hogy a helyes isten- és világkép mindent megold. A Mt 5,18 szintén ebben a szellemenben értelmezendő. Bővebben lásd: *Pszichén innen, és túl...* 28 – 34. old. (mek.oszk.hu/10800/10888)

[2] Tm 4., Mt 10,26; Mk 4,22; Lk 8,17; 12,2

[3] Ez nem Madách bűne, a Tragédia utolsó sorát Arany János biggyesztette oda.

[4] Lk 16,9–13; 18,8 Talál-e hitet a földön = állhatatos kereső- és fejlődőképességet (vö. Tm 93., 95.) ott, ahová ültetett: a munkára fogható agytekervényekben (Lk 13,6–9; Tm 19., 39.)

[5] Tm 1., Mt 7,21–3 (Itt egy konkrét dologról van szó!)

[6] Jn 8,31–47; 10,17–8

[7] Tm 2.

[8] Tm 21., 61., 90., Isz 49/157; 79/156 Ezek a logionok a teljes homogenitásról szólnak.

[9] Bővebben: *Pszichén innen, és túl...* 13 – 14. és 33 – 34. old.

[10] Róm 8,19–22 Saját személyükben véglegesen, mások esetében időlegesen teszik meg ezt.

[11] Tm 55., 81., Jn 7,7; 17,9–16; Isz 32/124 137/38 158/123 stb.

A legfontosabb írásjel

Tudásunk a tapasztalatra épül, amelyet kísérletekkel próbálunk igazolni és törvényekkel általánosítani. A dolgokat azonban csak a számunkra megragadható módon ismerhetjük meg... Ez csupán a jelenségek egyik–másik oldala, további, lehetséges dimenzióik rejtve maradnak előttünk. A gyerekjátékként használt kirakós kockáknak mind a hat oldalán van egy ábra, ezért hatféle kép rakható össze belőlük. Minden eseménysor teljes történetet ad ki, de egyszerre kizárólag egyet szemlélhetünk. Ez csöppet sem magától értetődő dolog, ugyanis a valóság építőkövei több dimenziósak. A hiba az emberben van, akinek nincs szeme a valóság megragadására [1]. A három dimenzióssá görbitett, anyaggá vált szellemi szövet, amiből a homo sapiens is felépül, csak önmagát látja, mert a téridő egy perturbáció miatt befelé fordult.

Niels Bohr a kvantummechanika térnyerésekor azt mondta, hogy „a megfigyelhető tények leírására a klasszikus fizika objektívizáló nyelve továbbra is érvényben marad”. Ezt helyesbítenem kell: a szóban forgó terminológia csupán a tények megfigyelhető oldalának leírására alkalmas.

A „tény” az n -dimenziós valóság egyik oldala. Az az oldala, amit három dimenziós rendszerünkben vizsgálhatunk, a rendelkezésünkre álló „helyi idő” keretei között. Megállapításaink igazságtartalma csak e rendszeren belül hordozhat egzakt jelentést. Tágabb összefüggésekbe helyezve ez a jelentés erősen módosulhat, és szükségképpen módosul is. Ha pedig a dolgokat a maguk valóságában vizsgáljuk, akkor az általunk kimondott igazság akár elhanyagolhatóvá is válhat, vagy ellentétébe fordulhat, éppen helyhez és időhöz való kötöttsége miatt.

A negatív előjelű Princípium által elfedett Igazság csak képekkel és szimbólumokkal fejezhető ki [2]. Ebből következik, hogy legfontosabb írásjeleink az idézőjelek lesznek, ugyanis transzcendens dolgokra azok segítségével utalhatunk. Ahogy Vajda János mondja: van a földi szívben is menny, csak nincs rá földi szó.

Kozmikus rendszerünk azért se tökéletes, mert a mennyei dolgokat Másoló személy nem lépett be az Abszolútum világába. Ez a tulajdonképpeni vétke... A saját szakállára végzett teremtési tevékenységhez emiatt nem elég képzett. A véges életű, fogyó energiájú ember képtelen őt tetten érni, mert a Valóságot miniatűrizzálással és óriásivá nagyítással fedi el. A homo sapiensnek nincs elég ideje a csillagászati távolságok leküzdésére.

Az egyházfiak arra inspirálják hiveiket, hogy ne törődjenek az élet nagy kérdéseivel, ám ezzel öntudatlanul is ördögi atyjuk akaratát teszik [3]. Minden vallási szervezet jogosulatlan biztosítási tevékenységet folytat, pedig egyiknek sincs felhatalmazása bűnök megbocsátására. Béketeremtésük módjának semmi köze sincsen Jézushoz, az ő általa nyújtott nyugalom *a tudás magabiztossága* [4].

[1] Tm 16.

[2] Tm 4., Fülöp–evang.

[3] Jn 8,32–47

[4] Tm 1., 49.. 59., Jn 14,27

Mi a világ?

A válasz egyszerű, az egyén számára ez három dolgot jelent: a többi embert, az általuk létrehozott dolgokat-intézményeket és a természeti háttérét. Ez így együtt egy rajta kívül álló, s tőle függetlennek tűnő realitás. Saját mikrovilágát a kezével és az eszével teremti meg, ami tudatának egyfajta tükröződése. Társadalmi lényként az élet értelmével is foglalkozik, ám e kérdés mögött, kimondva–kimondatlanul, a boldogság utáni vágya rejlik. Szerényen meghúzódva bár, de konok várakozással.

Az egyes ember életminőségével baj van, érvényesülési lehetőségei ugyanis erősen korlátozottak. Frusztrációi általában szexuális jellegűek. Amint azt mondani szokták: az ember lehet boldogabb, és még boldogabb is lehet, csak az az alapfok, az elérhetetlen... Shakespeare szerint mindenki színész, mert szerepet játszik, s ez legtöbbször nem kép-mutatás. A homo sapiens élete átmeneti helyzetek sorozatából áll, pótcselekvéseit nem önszántából végzi. Ha magáról beszél, általában nem tényeket közöl, mindig arról szól, ami lenni szeretne.

Az egyén – s az emberiség is – elsősorban biológiai problémáktól szenved. A legfontosabb orvostudományi kérdések a rákbetegséggel, az őssejtkutatással, a klónozással, s a nőgyógyászattal kapcsolatosak. A fogamzásgátlás sincs még megnyugtatóan megoldva. Versenyképességünk, sikerességünk és boldogságunk nagy mértékben a külsőnktől függ. A történelem menetét se a tömegek, hanem egyes emberek befolyásolják. Ha Kleopátra orra másmilyen lett volna, tán más irányt vesznek bizonyos események.

Ez azonban nem biztos. A lényeg ugyanis változatlan marad. Planétánkat kívülről–felülről nézve teljesen mindegy, hogy a kékek vagy a zöldek nyerik-e meg a nagy háborút. Az egyén kacskaringós életvonala jobbra s balra is kitéregethet, a távolabbról néző és elfogulatlan szemlélő viszont alig lát különbséget az eredeti, és néhány alternatív útvonal között. *Az ember tragédiája* erről beszél, nem árt, ha olvasgatjuk ! Most azonban Arany Jánosé a szó:

*Ha álom ez élet: mért nem jön az óra,
Mely fölébresszen egy boldogabb valóra?
S ha élet ez álom: miért oly zsibbatag?
Kimerült, kifáradt, egykedvű, sivatag?
Volna hát legalább a fájdalom élénk,
Hogy érezve kínját, ez érzésben élnénk...*

Az egyes ember világa a többiekkel fenntartott élő kapcsolat. A díszletként szolgáló természeti háttér és az építőanyagokból összetevődő környezet holtta válik, ha eltűnnek az ismerősök. Hiába marad meg a régi utca, ha egykori, jellegzetes lakói már hiányoznak belőle. Saját maga elfogadásához is elengedhetetlen, hogy közösségének megbecsült tagja legyen. Aki nélkülözi mások szeretetét, az magányában úgy érzi, hogy kívül rekedt a társadalmon.

Univerzumunkban a teret a három dimenzióba kényszerített szellemi szövet anyagi vetülete hozza létre, és a múltó idő befolyásolja. A hétköznapi történéseket eme „tér-idő” struktúrája, állaga, potenciálja s kora generálja. Nem mindegy, hogy egy szép vagy egy csúnya ember halad-e az utcán, mert a többiek reakciói miatt köröttük más-más mikrovilág alakul ki, s ezért ők maguk is másként érzékelik a környezetüket. A vallási szerve-

zetek korifeusai természetesen azt hazudják, hogy nem a külsőségek számítanak, pedig itt mindig és mindenben a látszat a fontos. *Evilág a látszatra épül*, épp ezért lehet azt Kozmosznak (ékes harmóniának) hazudni. Aki rájön az igazságra, az könnyen felül tud rajta emelkedni [1].

Ezt az undorító, ostoba, igazságtalan, gonosz és ezért megvetendő közeget az együgyű hívek képesek „vidám pokollá” varázsolni... Szenvedéseikben rejtett értelmet vélnek felfedezni, mert babonás módon úgy sejtik, hogy a rossz dolgok mögött is a Jóisten áll. Beletörődő, kompromisszumkész magatartásuk szöges ellentétben áll Jézus demonstratív cselekedeteivel [2]. Altruista viselkedésük kapóra jön a Sátánnak aposztrofált negatív Princípiumnak, hisz még honoráriumot se kell fizetnie azért, hogy szennyest a szőnyeg alá söpörjék.

A karitatív szervezetek azon dolgoznak, hogy a testi károsultak és a szellemi fogyatékosok is részesülhessenek az ún. „teljes élet” áldásaiból. Persze, azon a szinten, ami nekik jutott. A lelki segílyt nyújtó szolgálatok frusztrált egyéneket próbálnak meggyőzni arról, hogy életüknek értelme van. Ez nem igaz, mert a boldogság-igény kielégítése előtt lerombolhatatlan akadályok tornyosulnak. Pinokkiónak nem a hozzáállásán kéne változtatni, hanem az orrán...

Isten *személyesen* ismeri és szereti azokat a tőle-belőle származó lelkeket [3], akiket a Másoló romlásnak alávetett, némileg meghatározott, anyagcsere-folyamatokkal megvert hústestbe zárt [4]. Ez a degradáció akadályozza meg a különben magától értetődő, szabad akaratban megnyilvánuló, szuverenitást. A kibontakozásukban gátolt egyéniségek „változatos” megjelenését számítógépes programként működő, ördögi génmanipulációi biztosítják, melyek a születendő gyermek érdekeit se veszik figyelembe. Az anyagba kódolt, véletlenszerűen fellépő bizonytalansági tényezők miatt sok aránytalan, csúnya, fogyatékos és beteg ember lát napvilágot. Ezek tényleges mozgásterét állapotuk határolja be, érvényesülési lehetőségeikkel együtt. A boldogságot már egy kozmetikai hiba is lehetetlenné teheti. Szóval, milyen a világ? Ez bizony attól is függ, hogy szemüveggel nézik-e azt, s az okuláré milyen nózín van...

[1] Tm 1., 4., Isz 62/145

[2] Mt 9,20; Mk 9,14–22; Lk 13,10–7; Jn 5,5–9; 9,1–5 „Nem ő vétkezett, nem is a szülei.” Ide mondatzáró pont kell. Aztán új mondat következik: „Azért történt ez (mármint a gyógyítás), hogy Isten munkái láthatókká legyenek rajta.”

[3] Mt 10,29–31; Lk 10,20; Zsk 49. (Fülöp-evang. 110.)

[4] Tm 28.

Az igazi problémára Shakespeare világít rá:

*Meghalni készülj; s életed, haláloed
megédesül majd. Szólj így életedhez:
ha elveszítlek, oly dolgot veszítetek,
mit csak bolond óv; egy lehellet, az vagy,
nyűgöz az ég minden hatása téged,
s óránta rátör arra a lakásra,
melyben lakol; halál bolondja vagy te,
mert tőle próbálsz futni, elszaladni
s mégis felé rohansz. Nem vagy nemes,
mert mind a pompa, mit viselsz, a sárban,
alant fogant. Aztán bátor se vagy,
mert félsz az árva féreg gyöngé és lágy
csápjától is. Legfőbb javad az álom.
Gyakran hívod, de rémit a halál,
mely éppily álom. Önmagad se vagy,
mert sokezer apró szemerből állasz,
és mind a porból lett. Nem vagy te boldog,
mert azt akarnád mindig, ami nincs épp,
s ha van, felejtet. Állandó se vagy te,
mert a kedélyed furcsán változik
a hold után. Ha gazdag vagy, szegény vagy,
mert mint aranytól görnyedő számár,
kincsed súlyát kis útra cepeled,
s lerakja a halál. Nincs egy barátod,
mert véred, aki apjának nevez,
ágyékból szakadt ten-magzatod,
átkozza a csúzt, a kelést, a köszvényt,
hogyan nem visz el még. Nem vagy ifjú, sem vén,
mert mint mikor ebéd után elalszol,
kettőről álmodsz, s édes ifjúságod
tüstént öreg lesz, úgy kér alamizsnát
a béna véniségtől; ha pénzes agg vagy,
tűz, lendület, szépség, erő hiányzik,
élvezni kincsed. Hát miért nevezzük
életnek ezt? Az életben megannyi
halál van, és mi félünk a haláltól,
mely majd bevégzi mind.*

Szeget szeggel (részlet)
Kosztolányi Dezső fordítása

Minden itt marad

Szent-Györgyi Albert szerint az „élet” főnévnek nincs értelme, mert az, hogy mi élő, az a felfogásunkon múlik, bizonyos kritériumok alapján. Életen mást ért a természettudós, mást a filozófus és mást a költő... Tovább bonyolítja a helyzetet, hogy az élet és a halál definícióját egyformán nehéz megadni. A kutató tisztában van azzal, hogy ez a két dolog az anyag elrendeződésétől függ, ami egy bizonyos ponttól kezdve egyszerűen más funkciót tölt be... Ettől az anyag nem vész el, csupán átalakul, energiafelvétel vagy –leadás következtében. Biológiai halálról tehát az anyagmegmaradás törvénye miatt se beszélhetünk. Amit mi halálnak tartunk, az nem más, mint az anyagkifáradás következménye. Ez a „természetes” dolog a reánk erőltetett anyagcsere-folyamatok miatt lép fel, melyek szervezetünk struktúrájából következnek.

A dolgoknak azonban nemcsak a formája változik meg, hanem a tartalma is, azaz kiderül a célra irányuló lényegük, vagyis a funkciójuk. Magyarán: minden él, egy bizonyos szabadsági (értelmi) fokon ! Ez a szint struktúra kérdése, tehát a szervezetet felépítő anyag elrendezettségétől függ. Attól, hogy milyen céllal, és mennyire degradálták a Valóság szellemi szövetét. A sokat emlegetett, ám rossz viszonylatban használt „szabad akarat” *korlátlan lehetőségek következmények nélküli kiaknázhatóságát* jelenti. Ilyennel azonban az ember nem rendelkezik, mert gonosz alkotója megtagadta tőle. Ebből is látszik, hogy a Másoló nem principium, hiszen csak egy végső ok lehet, csak egy Abszolútum létezhet, s éppen jósága okán !

A homo sapiens nem birtokolhatja alanyi jogon az „önmagában való”, örök életet. Ezt csupán a közvetlen istenkapcsolat biztosíthatja, ez a térerő viszont, csöppet se véletlenül, három dimenziós világunkon kívül rekedt, mondhatni „le van árnyékolva” előlünk. Erre a végtelen energiamezőre kollektív módon nem lehet rácsatlakozni, a nagy lehetőség csupán a kereső egyének számára áll fenn [1]. A Valóságot eltakaró leplet ugyanis csak személyre szabott módon lehet elvonni [2]. E szellemi fáradozással járó, viszonylag hosszadalmas folyamat eredményét – a teljes megvilágosodást – akár tudományos felismerésnek is nevezhetjük. A közvetlen istenkapcsolatnak nincs közvetett, gyülekezeti formája, tehát intézményes keretek között lehetetlenség szert tenni rá.

Az ilyen természetű ismeretszerzés és –átadás jogát a mindenkori vallási szervezetek korifeusai vonják magukhoz [3]. Ez saját jól felfogott érdekük, hisz ebből élnek, a sarlatánokig s a szélhámosokig bezárólag. A hivatásos mértékadók többnyire öntudatlan módon szolgálják evilág urát. Tévedéseikkel nincsenek tisztában, ez azonban nem menti fel őket, mert tudatlanságuk fő oka a hiúság.

A születés és a halál eme vámszedőivel ellentétben a tudós nem lát (igazi) halált, a teljesen megvilágosodott személy pedig „nem is izleli meg azt”, vagyis őt elkerüli a halálfélelem [4]. Az automatikus átmenetet (ha egy ajtó becsukódik, akkor egy másik kinyílik) sajnos az anyagmegmaradás törvénye cáfolja. Univerzumunk zárt rendszer, azaz alkotó elemei valamilyen formában (részecske, hullám, sugárzás, energia) benne maradnak, amíg léteznek. Átmenni csak *egy* ajtón lehet, és a mai napig mindössze egy valaki ment át [5]. Az igazi halál az, ha nem élünk ezzel a már demonstrált lehetőséggel.

[1] Mt 7,13–4; Lk 13,24; Tm 1., 2., 71., 109.

[2] Tm 89. Prófétákon nemcsak a régi vallási zsenik értendők, hanem napjaink írói, költői s rendezői is.

[3] Tm 33., 38., 103., Mt 23,1–36 Tudatlanságukat nagyrészt hiúságuk okozza.

[4] Jézus erre utal a Mt 16,28 és a Jn 8,51 alatt.

[5] Jn 10,1–18

A teodicea ősi kérdését tehát megválaszolhatjuk: a világban levő rossz oka az, hogy nem a Jóistennel állunk szemben, hanem egy negatív előjelű princípiummal, aki bűnös módon visszaél kapott hatalmával. Szóval, nem azért vagyunk itt, hogy nekünk legyen jó. Sorsunk többszörösen és folyamatosan (eleve és ad hoc) determinált: minden a körülmények függvénye... Az egyes ember életének csak egy olyan társadalom szempontjából van értelme, amit megoldhatatlan anomáliák mozgatnak. Szabadság és testvériség akkor lehetne, ha megvalósulna a teljes (testi–lelki) egyenlőség. Ezek hiányában marad a megélhetési bűnözés. Ilyen helyzetben felesleges keresni a boldogságot. Megtalálni is kár, mert az önzésnek minősül.

Ha megszerzünk vagy megvásárolunk valamit, az a miénk lehet, a törvényes birtoklás jogán. Ám ugyanígy és ugyanezért el is vehetik... Sajátunknak leginkább azt nevezhetjük, amit senki sem akar elvenni tőlünk. Elveszített és soha meg nem kerülő értékeinket, lelki nyugalmunkat a gonosz lelkek ragadják el tőlünk [1]. A „tulajdonlás” azért a legpusztítóbb emberbetegség, mert ehhez az árnyékvilághoz köt bennünket [2]. Egyetlen kincsünk, a megszabadító igazság, „odaát” van. A Másoló azt akarja, hogy ezt ne tudjuk, ne vágyjunk rá, s ne is juthassunk hozzá.

[1] Bővebben: *Pszichén innen, és túl...* 17 – 21. old. (mek.oszk.hu/10800/10888)

[2] Tm 63., Lk 12,16–21 A bolond gazdagtól nem Isten „kérte el” a lelkét, hanem a Sátán. Az illető pedig, ostobasága miatt („éjszaka” halt meg, vagyis szellemi sötétségben), oda is adta azt az evilági berendezkedés lehetőségéért cserébe.

Sárból és napsugárból

A materialisták szerint az anyag potencialiter tartalmazza a szellemivé való összerendezés lehetőségét. Ezt a kvantummechanika megerősíteni látszik, az előre beprogramozott véletlen bevezetésével, ami a darwini mutációval is összefüggésbe hozható. Nem kérdés, hogy a kozmosz aszimmetriájából következő véletlenek mögött egy negatív előjelű princípium áll. Madách azt írja: sárba gyúrt kis szikra a lélek [1]. Ha ezt kiegészítjük a „degradált” jelzővel, akkor már meg is kaptuk a hűstestbe zárt ember definícióját [2].

A homo sapiens egy gépiesen cselekvő élőlény, aki automatikusan hajlik a rosszra. Úgy viselkedik, mint egy zsebkiadású káoszharcos [3]. Legfőbb ismertetőjegye a hazudozás, amivel atyjára is ráhúzza a vizes lepedőt [4]. Ez az istent játszó demiurgosz azt is elhitei vele, hogy ő a teremtés koronája.

*Ezt tartja tán az a kis féreg is,
Mely a gyümölcsöt eszi el előled,
Meg a sas, melly a kis madárra csap.
Az ebnek is eb legfőbb ideálja,
S megtisztel, hogyha társaúl fogad.*

Az állatokkal való letagadhatatlan rokonsága leginkább a csordaszellemben érhető tetten. Hitvallását se maga fogalmazza meg, inkább formális tekintélyek után megy [5]. Szóval, elférne még az evolúciós sorban egy ember utáni fokozat... Némelyik tudós úgy véli, hogy a test csupán az agy járműve, tehát alkatrészei jobbakra cserélhetők. Ez nem oldja meg a problémát, mert egy idő után az elme is meglágyul.

Az egyházfiak azt mondják, hogy minden egyes ember Isten egyedi és megismételhetetlen alkotása. Ha ezt a külsőnkre vonatkoztatjuk, akkor igencsak kontár művészként mutatjuk be. Emellett materiális egyéniség nem létezik: zárt rendszerünkben az összes organizmus újrahasznosított atomokból áll. A biológiai körforgás egy univerzális rotáció, melyben ugyanaz a véges mennyiségű „anyag” a főszereplő: a perturbált szellemi szövet szála.

Klónozással előbb vagy utóbb bármit előállíthatunk szintetikus módon, az érzelmen alapuló viselkedési formákat is beleértve. Biológiai személyiségünk ugyanis a kívülről befelé tartó (fizikai-kémiai-elektromos) úton elmentődött emlékek és élmények során alakul ki, az egyes élethelyzetekben tanúsított magatartásunk pedig ezektől függ ! Sok esetben épp ezért nem tudjuk megmagyarázni saját reakcióinkat sem. Néha azon nyomokban elhatárolódunk szavainktól vagy tetteinktől. A tökéletességre törekvők még a gondolataikat is ellenőrzik, illetve felülrírják, tudatos módon.

[1] Az ember tragédiája.

[2] Tm 28.

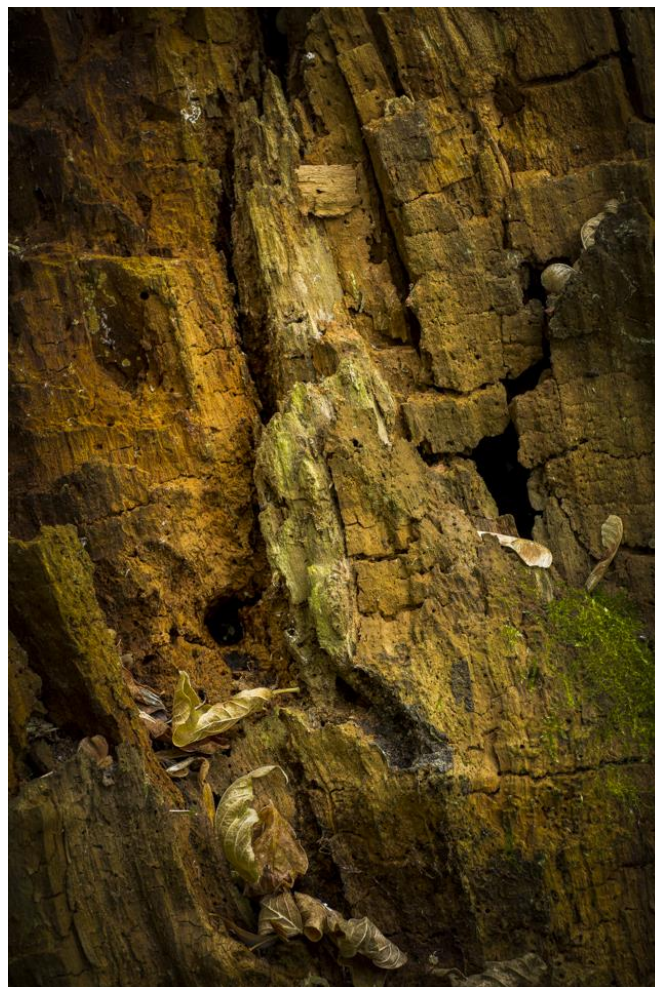
[3] Pierre Casetti–Frei zseniális meghatározása.

[4] Jn 8,31–47

[5] Mt 23,9

Ha tehát hozzá tudnánk férni az agyi elektronpályákon elraktározódott élményekhez-émlékekhez, akkor nemcsak a külső egyezést érhetnénk el, hanem a teljes emberit. Ez lehetővé tenné az utazás nélküli teleportálást, amihez nem kell eltüntetni az alanyt, csak duplikálni. Az összerakási folyamat a célterületen menne végbe, a kapott információk alapján. Ennek a sebessége már csak technika kérdése [1].

A tökéletes másolatnak persze lenne egy hibája: nem *én* lennék. Ha megszűrnék egy injekciós tűvel, neki fájna, nem nekem. Az „*én*” ugyanis a filozófiai értelemben vett tudat egyéni vetülete, vagyis az Abszolútum által teremtett lélek. Ezt sárba lehet gyúrni, de elpusztítani vagy duplikálni képtelenség. Mű-anyagot még a Másoló se tud csinálni. Ez a gonosszá lett demiurgosz csupán a rendelkezésére bocsátott szellemi építőkövekkel vircsaftolhat, Istentől kapott telkén [2]. Az, amit mi léleknek nevezünk, nem más, mint egy parányi statikus szubsztancia, amely dinamikussá is válhat [3]. Hogy ez a helyzeti energia mozgásivá válik-e, az kizárólag rajtunk fordul. A közvetlen istenkapcsolat tudni-illik egy *lehetőség*, amit az eszünkkel használhatunk ki!

[1] *Az ember ezt, ha egykor ellesi, / Vegykonyhájában szintén megteszi.* (Madách Imre)

[2] Lk 4,6 A teológiai okokat lásd *Az ember igazi tragédiája*, 5 – 18. old. (mek.oszk.hu/10100/10148)

[3] Tm 40., 71. Az egyetlen dolog, ami akkor is a birtokunkban marad, ha „van”, s akkor is, ha „nincs”, az az eszünk. Az, amit nem használunk, olyan, mintha nem is lenne...

A lombik szétpukkad

A vallásos közfelfogás szerint „Istennek képe a természetben leírva vagyon”. Ha ez igaz lenne, akkor az összes fizikus misére járna, márpedig nem erről híresek. A templomokban nem is találnák meg a teremtőt, holott a hívők szerint azért rejtőzik el, hogy keressük. E szürke eminenciás azért bujkál, mert sohasem volt az égből [1]. Madách Imre, többekkel egyetemben, társteremtőként tünteti fel ezt a demiurgoszt, aki csupán Másoló. A júdaizmus által reáruházott ügyvédi funkciót se gyakorolja, a mohamedánok e téren okosabbak, ők ugyanis (legalább rituálisan) megkövezik a Sátánt.

E mózesi vallás rejtett dualizmusa miatt a zsidók azt hitték, hogy „az Ördög nem is olyan fekete”, mert jogosan teheti próbára az embert. Ezzel azonban csak a világban lévő rossz okát próbálták magyarázni. A hinduk Brahma, Visnu és Siva (utóbbi a pusztító, szenvedéseket okozó istenség) egy polcra helyezésével rendezték a kérdést. A mono-teizmus első megvalósítója, Ehnaton fáraó, csak egy, pozitív előjelű Princípiumot ismert, ő minden rosszért az embert okolta. A Jézus tanításaihoz legközelebb álló Zarathusztra sem helyezte Ahrimant (a sötétség birodalmának nevezett világunk urát) egy szintre az Abszolútummal, a perzsa vallás csak halála után öltött dualisztikus jelleget. A Pál által létrehozott kereszténység az alapító zavaros megfogalmazásai okán [2], s a jézusi mondanások félreértése miatt dogmatizálta a szentháromságot. Az „eredeti bűnt” egy mennyei tékozló fiú (a negatív princípiummá lett Másoló) követte el, aki láncreakciót kiváltó vétékét a homo sapiens nyakába varrta. A teremtés koronája, geocentrikus és emberközéppontú teologizálással, ezt hiúságában el is fogadja...

Einstein ott téved, hogy relativizált rendszerében nem ismeri fel a szintén relatív abszolútumot, aki egy negatív előjelű Princípium, s mint ilyen – jelleméből kifolyólag – időnként kockázik, a mások bőrére. A materialista tudósok, kimondva–kimondatlanul, a természeti törvények végső és egyszerű rendezési elvét tekintik istennek. Sajna, az eddigi általánosítási kísérletek mind csődöt mondtak, mivel a kozmosz aszimmetrikus. Tehát pont azért „jó”, mert rossz... Platón és Pauli [3] között kétezer év van, ám a feltételezett Rendet még senkinek sem sikerült megtalálnia.

Hívók is elkövetik azt a hibát, hogy hol a Teremtőt, hol a természetet hozzák fel bizonyos dolgok magyarázatául. El kell dönten: melyik oldalon állunk. A személyes Isten kérdése nem terminológiai probléma. Fogadjuk el, hogy csak egy végső Ok és Cél van, egyetlen csúcserő, és egy ahhoz vezető Út ! [4]. A kvantummechanika közös nevezője által egyre inkább homogenizálódó tudomány ezen a téren sehová se vezet. A madáchi falanszter tudósa is széttárja a kezét: *törvény, mert úgy vagyon...* Az anyag szerkezetét nem fogjuk megérteni, amíg három dimenziós rendszerünkön belül vizsgáljuk. A „világegyenlet” felírásával és megoldásával ugyanis az alkotót is tetten érnenk, hisz *kicsinyben rejlik a nagy...*

A „tér-idő kontinuum” egy perturbáció, amely az n -dimenziós Valóság felől nézve elképesztően abszurd. Annak van egységes térelmélete, ám az számunkra felfoghatatlan. Mi annak csak a fonákját látjuk, mint egy Möbius-szalagként megcsavart szőnyeg alját. A befelé forduló, meggörbített „anyag” kizárólag önmagát látja, így metafizikai vizsgálódásainknak túl sok értelme nincsen, mivel „objektív, anyagi világ” nem létezik.

[1] Lk 10,18 Villámként esett le az égből = fényesen beigazolódott, hogy csak egy gonosz Másoló. A maga napján (vö. Tm 3.) felismerésszerűen meg fogjátok érteni... (Lk 17,22–4)

[2] *Szentlecke Pálról* (mek.oszk.hu/16500/16532)

[3] Wolfgang Pauli Nobel-díjas fizikus, a kvantumelmélet matematikai igazolója.

[4] Jn 14,6

Ez az univerzumnak aposztrofált sötét kis birodalom azért pulzál (világegyetemünk hol tágul, hol összehúzódik), mert egy zárt rendszer. Lüktetését ne síkban képzeljük el, hanem gömbszimmetrikusan, s változó tengelyferdeségű forgás közben. Erre a kavargós rotációra a véges anyagmennyiség miatt van szükség. A Másoló ugyanis csak a Valóság parányi részét képes perturbálni, azt, amit birtokául kapott [1]. A rendelkezésére bocsátott szellemi szövet szálainak periodikus újrahaznosítása nélkül hamar kifogyna lehetségeiből, vagyis az energiából, amit kvantumokban csepegtet.

Kozmikus életterünk amorf módon pulzál: egymásba gabalyodó nyolcasok mentén. Ez a jelenség okozza – s oldja is meg egyben – a statikus vagy dinamikus világegyetem problémáját. Az egyik nyolcas hurkában tágul az anyag, a másikban pedig összehúzódik. Ha elég messziről nézzük a rendszert, akkor a Naphoz hasonló korongot látunk, holott képzeletbeli kontúrvonalunk vehemens elektromágneses kitöréseket rejt. Tehát az, hogy táguló vagy zsugorodó univerzumban élünk-e, mindössze attól függ, hogy melyik nyolcas melyik hurkában lakunk.

Ez a szintetikus képződmény komplementaritásokkal szabályozott anomáliákkal terhes. A hőenergia csak a földi, biológiai élet számára vész el, mert a világűr nem veszít el semmit. Naprendszerünkben az energiát a központi csillag biztosítja, amíg tudja, mert az egyetemes rotációnak az is alá van rendelve. A kozmoszban ilyen mesterséges lámpások világítanak, „odaát” természetesen a világosság [2].

W. Heisenberg matematikai formulákkal vizsgálta az anyagi erőtér belső kölcsönhatásait [3]. Olyan téregyenletre bukkant, amely igen magas fokú szimmetriát tükrözött. Ráadásul ez a relativitáselmélet téridő-struktúrájával is összhangban volt! Legközelebbi munkatársa – Wolfgang Pauli – az anyag lényegét e szimmetria osztódásában s redukciójában vélte felfedezni. Utolsó levele szinte a madáchi falanszter tudósának tollára illik:

„Óráról órára változik a kép. Minden folyékony állapotban van. Egyelőre semmit sem publikálhatok, de csodás dolgokra számíthatunk. Szurkolj nekem, most tanulok járni. Az értelem ismét beszél, reményünk sejdít szebb jövőt... Sívár szívünk nagyot remél: a lét forrása hívja őt.”

Néhány hónap múlva más emberré változott. Operációt igénylő betegséget szerzett, s a műtétből már nem épült fel. Ez egy hősi halál volt, melyet a remény elvesztése okozott... Rájött arra, hogy az atomi szféra *alapvetően* különbözik hétköznapi világunktól. A börtönében alagutat fűrő rab beleütközött a görbült téridő sziklafalába, ami egy gravitációsan zárt rendszer.

[1] Lk 4,6 A teológiai okokat lásd *Az ember igazi tragédiája*, 5 – 18. old. (mek.oszk.hu/10100/10148)

[2] Jelenések könyve 22,5

[3] A határozatlansági reláció Nobel-díjas felállítója.

Nincs új a nap alatt

A világ az éppen fennálló tények összessége. Ezt a pozitivista álláspontot az átlagember, vállát vonogatva, imígyen fogalmazza meg: „Ez van.” De mi van valójában? Minden új társadalmi formához egy új fizika tartozik. A termelő eszközök technikai fejlődése tudniillik kölcsönhatásban áll a termelő erők gazdaságpolitikájával. A hajítógép és a páncéltörő ágyú közötti különbség nem szignifikáns. A newtoni fizika és a kvantummechanika között azonban lényegi különbség van. Tudósaink mégis ugyanazt feszegetik, és ugyanoda jutnak.

Kulturális közérzetünk egy dimenzió nélküli viszonyzámmal jellemezhető, ami alig változik a történelem folyamán. A homo sapiens szabadsági foka ugyanis behatárolja a lehetőségeit. Az emberiség biológiai rotációja miatt újra és újra „meg lehet vele etetni” mindent. Rövidre szabott életének rövid az emlékezete is... Haladni kizárólag az értelem igába fogásával lehet [1]. Az Abszolútum, szerencsére – és jóságából kifolyólag –, nem mértékkel adja a szellemet [2].

Egy Isten által teremtett vagy egy matéria által uralt világban a „véletlen” valóban fel nem ismert szükségszerűség lenne. A negatív előjelű Princípium rendszerében viszont egy előre beprogramozott, tudatosan alkalmazott bizonytalansági tényező. Eme határozatlansági relációnak tudható be a fejlődés diszkrét (lépcsőzetes) volta. Darwin elméletében ennek a „mutáció” felel meg, mely nem mindig játszik pozitív szerepet.

Ha az evolúció jóisten kezdeményezésére [3] vagy materiális módon menne végbe, akkor a természetes kiválasztódás miatt csupa szép és egészséges ember élne a földön. A hitleri fajnemesítést maga a természet végezte volna el... Hústestünk viszont nyilvánvaló módon korrekciókat igényel, és értelmi fogyatékosokban is bővelkedünk. A Másoló birodalmában a genetikailag megalapozott „véletlen” mutációknak bűnös célja van, mégpedig az, hogy semmi se legyen biztos és kiszámítható. Jó példa erre a rendőrállamok „alkalmazott pszichológiája”. Forrongások idején telefonkönyvből kinézett személyeket is letartóztatnak, így egyik társadalmi réteg se érezheti magát biztonságban.

Evilágot az anomáliák mozgatják, tehát a testi tökéletesség is összezavaró tényezőként jelenik meg. A kivétel a szabályt erősíti, megbénítva a csúnyasággal kevert bájhoz szokottakat... Igazi kontraszelekcióról semmilyen rendszerben nem beszélhetünk, hiszen minden hatalom a maga funkcionáriusait-reprezentánsait futtatja. A tömegeből az érdemtelennek tűnő sikeresek emelkednek ki, megbotránkoztatva ezzel a látszólag méltánytalanul veszítőket.

Ez az „ellenkultúra” minden téren tarol, még a művészetben is. A mézes madzagot a felső tízezer húzza, a közönség e népszerű celebeket akarja utánózni. Egy mediterrán tengerparton játszódó fürdőruhás mozifilm elhiteti a nézővel, hogy minden rendben lenne, ha ő is ott lehetne. A reklámok már kis korától olyan életvitelre és magatartásra akarják rábírní az embert, ami elvilágiasítja. Ezekről a celluloid csábításoktól sohase fogunk megszabadulni, mert egy hazugságra épülő világ transzparensen hazug elemei.

[1] Tm 91., Mt 11,28-30

(A gondolkodás terhe könnyű, a logika uralma szelíd, a boldogító belátás igája enyhű.)

[2] Tm 89., Lk 6,38; Jn 3,34

[3] Pierre Teilhard de Chardin elképzelése.

A „végy olcsón, adj el drágán, tarts fenn ingyen” beállítottság nem szerzett tulajdonság... A Sátánna lett tékozló fiú egy saját lelkületével összhangban levő akcióprogramot plántált teremtményébe, ezért van annak *zsigeri* affinitása a rosszra [1]. Ezt a szándékbeli egybevágóságot tükrözi az a harácsolásra való ösztönzés, amit a homo sapiens, – felháborító módon – az Abszolútum ajkára ad [2]. A kultúrembernek bizony meg kell ennie az oroszlánt, vagyis el kell pusztítania magában az önzést, a bírvágyat s az uralkodási hajlamot [3].

Egyén és társadalom iszonya abban a túlnépesedésben gyökerezik, ami több értelemben is a bűnös rendszer motorja. Nagy létszámú életközösség esetén prolongálódnak a gazdasági, politikai, kereskedelmi, egészségügyi és közlekedési problémák. Különösen akkor, ha a populáció etnikai, vallási, képzettségi szempontból se homogén. Az öltözködési szokások, a jogkövető magatartás mellőzése, a termelő munkához való rossz hozzáállás további feszültségeket szít.

Platón szerint az állam természetes állapota a háború [4], s ez az emberi együttélés kisebb formációira is igaz, a házasságig bezárólag. A homo sapiens élete megélhetési bűnözésnek minősül, a polgárháború ennek a tömeges változata. Ellenségessé vált baráti országok lerochanása társadalmi feszültségeket hivatott megelőzni, illetve levezetni. A vallási vagy eszmei köntös csak ideologizálás, az igazság az, hogy kicsi a lakás, és fogyóban vannak a tartalékok.

Néhai szomszédom, az áldott emlékü Gizi néni, a második világháború idején volt kislány. Színmagyar faluból költözött a túlnyomóan sváb lakosságú Pilisvörösvárra. Mikor az utcán német katonákat látott masírozni, berohant a lakásba. Szerinte az alakulat azt skandálta, hogy: „Szűk hely ! Szűk hely !” Ő a germán életterre gondolt, s asszociációja nem is volt rossz. Hitler azt ismerte fel, hogy egy zárt rendszerben csak egymás rovására lehet élni. Könyvében a természetre hivatkozik, ami az erősebb jogán működik.

A kapitalizmusban ember embert zsákmányolt ki, a szocializmusban ez pont fordítva történt. Madách azt írja:

*Koldús a dúst testvéreül kívánja,
Cseréld meg őket és ő von keresztre.*

Ennek analógiájára jelentem ki, hogy Hitlert és Sztálint leginkább a bajszuk alapján lehet megkülönböztetni. Lehet, hogy az USA a világ csendőre, ám ez ugyanaz, mint a SZU nemzetközi szerepvállalása. Régen előzőnlötték a kívánt földet, ma kivásárolják a birtokosait, holnap számítógépes programokkal írják jóvá magunknak. A politikát ördögi személyek csinálják, farvizeiken pedig élelmes ügyeskedők eveznek... Bizony, „szemesnek áll a világ”, a naivan sodródó „élhetetlenek” hoppon maradnak.

Jézus világosan megmondta, hogy ez a világ a negatív előjelű Princi-piumnak és az általa felkinált lehetőségekre vevő kollektíváknak készült [5]. A szóban forgó igehelyen mindenki egy Isten által létrehozott pokolra gondol, Csia Lajos egyébként is zseniális fordítása [6] azonban a józan észet igazolja ! Ő nem az Örökkévalóra utaló *készített* kifejezést használja, hanem azt írja: *készült*. A megosztott lelkű embereknek egyáltalán nem világos, hogy ki, és kinek csinálta ezt a létfeltételei miatt pokoli helyet.

[1] Jézus nemcsak a farizeusokat, hanem a tanítványait is gonosznak bélyegezte (Mt 7,11). Ő ugyanis tudta, hogy a homo sapiens „alapértelmezésben” egy sátáni programot követ. Aki tisztában van ezzel, az minden embert „ismer” (Jn 2,24–5).

[2] Teremtés könyve 1,28

[3] Tm 6.

[4] Nietzsche szerint az állam egészségének biztosítója.

[5] Mt 25,41

[6] *Az Új Testamentum* (mek.oszk.hu/08900/08907)

Az egyszerű szemmel néző, keveretlen lelkű olvasó viszont jól tudja, hogy az örök tűz életterünkben lángol, (erotikus) vágyaink férge ezen a világon nem pusztul el soha [1]. Jézus – szokásához híven – elrejti a lényegét, amit csak a Pneumával (belső füllel) rendelkezők hallhatnak meg [2]. Az egyetlen, mennyei Valóság anyagivá perturbált részét, az ún. univerzumot, a Sátánná vált tékozló fiú készítette működési területként, a benne uralkodó (éppen aktuális) pokoli rendszert pedig vele kollaboráló angyalai [3], vagyis a gonosz lelkek hozzák létre, úgy, hogy manipulálják az eleve rossznak csinált embereket, akik a Másoló „szántóvetőivé” lesznek, fenntartván azt a világot, amely az ördögök lakhelye, a Sátán vezérlete alatt [4].

Akik ezt nem tudják, azok értetlenül állnak a mindennapok tényei előtt. Sírva és fogcsikorgatva sodródnak ama külső sötétségben [5], ahol látszatra kontraszelekció uralkodik. A széles út terelővonala igazából éles határvonal, ami nem enged meg semmiféle középutat [6]. Aki nem köteleződik el szívvel-lélekkel [7] a bírvágy örömhíre mellett, abból zsákmány lesz. Előbb vagy utóbb, így vagy úgy, de levadásszák.

Hosszú távon a jó akaratú hívek misztifikálódnak, vagyis belegabalyodnak ködös, megalapozatlan, kollektív hitükbe. A kultüremberek pedig a testi-lelki szenvedés olyan ateistákká teszi, akik karba font kézzel, dacosan várják azt a világvégét, amely szerintük már elkésett. Ennek az eseménynek a várható időpontját Newton is számítgatta a szentírás alapján, mert úgy tudta, hogy a Biblia egységes egész. Mezopotámiai városállamok teremtési hipotézisei és János apostol jelenései (víziói) között azonban semmiféle párhuzamot nem lehet vonni. Isten végső beavatkozására kár bázírozni, ha rajta múlt volna, akkor a kozmosz, ami a Sötétség Birodalma, létre se jön. A háttérben sajna egy szürke eminenciás somolyog.

A szinoptikus evangéliumok apokaliptikus leírásaiban a jézusi terminológia ismeretében könnyedén rendet lehet rakni. Ezekben a fejezetekben négy dolog keveredik össze, amikről ebben a formában sem János, sem Tamás nem beszél: a templom lerombolása, Jeruzsálem pusztulása, az Emberfi második eljövetele és e világ vége. Az első szimbolikus, a második igazi történés, a harmadik lelki átalakulás, a negyedik pedig a valóság felfogása [8].

[1] Mk 9, 43–8

[2] Tm 32.

[3] *Pszichén innen, és túl...* 17 – 21. old. (mek.oszk.hu/10800/10888)

[4] Isz 57/129; 157/117

[5] Mt 8,12

[6] Mt 7,13–4; Lk 13,24

[7] Tm 63. (Szívében gondolta = a világ mellett köteleződött el, emiatt rögvest országbeli halált halt.)

[8] Mt 26,61; Jn 8,35; Tm 55., 81., 112. A téma bővebben: *Pszichén innen, és túl...* 28 – 34. old.

Törbe csalva

A homo sapiens frusztrációi túlnyomórészt szexuális jellegűek, illetve szexuális tevékenységekkel oldhatók fel... Világunkat anomáliák mozgatják, ezek a rendellenességek pedig sokkal elviselhetőbbek lennének, ha nemi életünk normális mederben folyna. A „természetes” jelzővel azonban vigyázzunk, ugyanis a biológiai körforgásban mindig az erősebb érvényesül. Olyannyira, hogy a háremtartás – s a nyomában járó önkielégítés – az állatvilágban sem ismeretlen... Az e téren való rokonság a koitusznál is tetten érhető: minél ösztönösebb, nyersebb az egyesülés, annál kielégítőbb élettani szempontból. A létfeltételek sorában a rendszeres élvezkedés igénye az élen szerepel, mert az emberi sors ebben a szegmenseben is csak „megélhetési bűnözést” kínál.

Az ősidők kevésbé voltak problémásak, a promiszkuitás miatt. Ez azt is jelentette, hogy a közösülések gyakorlatilag a nyilvánosság színe előtt történtek. A hozzánk legközelebb álló bestiák sem szégyenkeznek ilyen jellegű tevékenységeik során. Matriarchális keretek között is oldottabb lehetett a légkör. Az asszony bűnbe esése és a szülés kínjai között sincs kapcsolat, tudniillik az állatok nőtényei is fájdalommal ellenek.

A többnejűség hosszabb ideig tartott, mint gondolnánk. Szexuális értelemben ebből a férfi profitált, a háremhierarchia kedvezőtlen volt a nők számára. A gondok a monogám házassággal kezdődnek, ami eleinte nem tiszta párkapcsolat, hisz a férj a felesége mellett ágyasokat is tarthatott, akiket tetszése szerint váltogatott. A törvények ezt nem szabályozták, a rabszolgákkal pedig végképp nem foglalkozott senki.

A gyengébb nem kiszolgáltatottsága fiziológiai jellegű, s ez gyönyörképességükre is kihat. Férjük azért uralkodhat rajtuk [1], mert nekik nincs aktív nemi szervük. Terhességükkel sok mindent elveszítenek, főleg, ha az nem kívánt. Legfőbb esélyük a törvényes házasság, másfajta viszonylatok nemigen állnak a rendelkezésükre. Életük állandó versenyhelyzet, s hosszú távon csak a rövidebbet húzhatják.

Jogfosztottságukat nem a vallás okozza, az „csak” magyarázza. Első igazi emancipációjuk Jézushoz köthető, akinek nőtanítványai is voltak ! Pál, a kereszténység vaskalapos megalapítója [2], ezért nem tilthatta meg oktatásukat, ám vezetői szerepbe kerülésüket megvétózta [3]. Politikai egyenjogúságuk adminisztratív eszközökkel megvalósítható, de a Darwint meghazudtoló „természetellenes kiválasztódás” átkaitól nem mentesülnek... Nemi sajátosságaikhoz ugyanis a szépség is hozzá tartozna... Szokás volt, hogy a zsidó vőlegény, midőn kettesben maradt menyasszonyával, a fátyol lehullásakor elragadtatásában felkiáltott. Barátja, aki a sátor előtt állt, izgatottan várta ezt a rituális horkantást. Sosem ácsorgott hiába, hiszen az újdonsült férj mindig ordított: ha tetszett neki a nő, akkor kisebbet, ha nem, akkor nagyobbat.

Nemi szerepeik megélése kompromisszumokat követel tőlük, ami lehetetlenné teszi a minden téren való megfelelést. Egy napon belül képtelenség szeretőnek, anyának, feleségnek, munkatársnak, takarítónak, szakácsnak lenni. Ezeket a ciklusukkal összefüggő viszontagságok is nehezítik, nem beszélve a fogamzásgátlás veszélyeiről. A terhesség, a szülés és a szoptatás nemcsak karrierjüket töri meg, de maradandó testi elváltozásokat is okoz. Legnagyobb probléma talán a túlsúly. Valaki azt mondta: „Nem is értem, miért eszem meg az ételt. Egyszerűbb lenne, ha mindjárt a csípőmre ragasztom”.

[1] Ter 3,16c

[2] *Szentlecke Pátról* (mek.oszk.hu/16500/16532)

[3] Tm 115., 1Tim 2,12

A modern társadalmak egyik agyonhallgatott vetülete a szexuális nyomor, amitől a nők is szenvednek. Esetükben ez érzelmi színezetet kap, mert számukra fontos a hűség. Lelke mélyén minden asszony beismeri, hogy férje „a teremtés koronája”. Minél inkább megélik női szerepüket, annál inkább ez a helyzet. Társaságban gyakorta hallani: „Ő a férfi...” Sajnos, a hímek genetikailag beprogramozottan poligámok, ezért semmiféle változatossággal nem lehet otthon tartani őket... A boldog asszony azonban háztartásbeli, ez pedig azt is jelenti, hogy törvénszerűen elvesz a komoly dolgok számára. Ha nem kap észbe, akkor „társas magányában” saját magát is elveszíti [1]. Akinek van önbecsülése, az nem jut idáig, hiszen a legfontosabb területen egyenjogúság van [2].

Tótfalusi István zseniális meglátása szerint ez az egyenértékűség istenképünkben is felfedezhető. A fejedelmi többes valószínűleg Aséra istennőre utal [3]. Zsidókeresztény prűdériánk, álszemérmes, képmutató közerkölcsünk igazságtalanul szexista! Az Aquinói Tamás és Szent Pál nevével fémjelezhető morális felfogás farizeusi lelkületű vallási fanatikusra vezethető vissza. Az egyházfiak pont azoknak a sugárzóan szép, egzisztenciálisan független, szexualitásukkal szuverén módon gazdálkodó nők életvitelét nem tudják elviselni, akikre titkon maguk is vágyakoznak.

A nemiséggel összefüggő bűnöket tudományos értelemben, társadalmi kihatásaikkal együtt vizsgálva kéne definiálni. Zavarunkat itt is a teremtő Principium pozitív vagy negatív előjele okozza. Ha a Jóisten volt az ember alkotója, akkor művét, az aktot, nem takargatni kell, hanem reklámozni. Ebben az esetben nincs szükség se filmcenzúrára, se sanzonbizottságra. A pornográfia táptalaja magától felszámolódik, az aszkézis és a celibátus pedig okafogyottá válik [4]. Zsigeri büntudatunk azonban mást sugall...

Az igazság az, hogy a térerőszerű, tehát alanyi jogon igénybe vehető és végtelen energiájú közvetlen istenkapcsolat helyére a kvantum-csomagocskákban adagolt szexualitás került. Ez a tágabb értelemben vett nemiség szerves része az emberi mivoltnak, de csak korlátozott formában juthatunk hozzá, méregdrága áron. Ki vagyunk szolgáltatva a véletlen eloszlásban jelentkező szépség és fiatalság hatalmának, s az ezeket érdemtelenül birtoklók szeszélyének. Szerencsés esetben se tudjuk kedvesünket vég nélkül ölelni, ami ismét a homo sapiens minimális energia-háztartására vezethető vissza.

Szent-Györgyi Albert közös platformon kezeli az éhséget és a nemiséget. Ez is, az is *vágy*, ám az első pusztá létfeltétel, ami a körülmények függvényében feleslegessé is válhat. A második viszont a lélekkel kapcsolatos, ha nem is azzal a nagy betűssel [5]. Ettől függetlenül mindenki azt akarja, hogy szeressék, hisz a boldogság a viszonzserelemmel egyenlő. Ez egy érzet, ami a tudat elsődlegességét bizonyítja a materiával szemben. Az élet tehát nem az anyag tulajdonsága!

Jézus nem értekezett se a szexről, se a házasságról. Egy szava sem volt az utódnemzésről, gyermeknevelésről, vagy az ifjúsági hitoktatásról. Ő arra válaszolt, amit kérdeztek tőle... Ilyen témájú feleleteiből nagyon helytelen következtetéseket vonnak le... [6]. Szent Pétert se anyakönyvvezetővé nevezte ki... Bűnöket is megbocsátani tudó utódnak akarta megtenni, reményeit feltételes módban fogalmazva meg [7].

A házasság nem isteni intézmény, hanem evilág legkisebb sejtje, mely a Rendszer minden rosszaságát csíraszerűen tartalmazza. Ebből kifolyólag Jézus a kánai menyegzőt se szentelte meg, pusztá jelenlétével... Az embernek időnként rokon kötelességből kell részt vennie bizonyos eseményeken. Ha már ott volt, akkor természetesen önmagát adta.

[1] Lk 10,38–42

[2] Tm 115.

[3] Ter 1,26–7 *Kalauz a Bibliához* (mek.oszk.hu/12600/12635)

[4] Mt 5,27–30; Mk 9,43–8

[5] Tm 88.

[6] *Az ember igazi tragédiája*, 42 – 46. old. (mek.oszk.hu/10100/10148)

[7] Mt 16,19: Neked adom majd... Lk 22,31–2: Ha megtérsz... Jn 21,18: De ha megöregszel, akkor más övez fel... (Ez a jézusi „ha” és „akkor” csaknem minden mondásában benne rejlik!)

A téma bővebben: *Merre menjünk?* 12 – 13. old. (mek.oszk.hu/16100/16137)

Vagyis, a szegényes esküvő rendezőin *irgalmában* segített. Minden hasonló esetet a felháborító tények miatt érzett megindultsága váltotta ki. A gyászoló menettel találkozva is ez történt, mégsem mondjuk, hogy megszentelte a temetkezési szertartást [1].

Nyilatkozata szerint odafent nem nőülnek és férjhez se mennek [2], vagyis azokat a gyönyöröket, amelyekhez mi szexuális ténykedések útján jutunk, szabadon és tökéletesebb formában élvezhetjük, következmények és kötelezettségek nélkül. A mi világunkban az ilyesmi csak bűnös módon lehetséges... A Másoló tehát úgy másol, hogy rákényszerít bennünket a vétkezésre ! Törvényes és törvénytelen házasság esetén persze nincs lelkiismeret-furdalás [3], de másféle hátrányok azért vannak. A szeretkezés és a szaporodás összekötése például egy ördögi árukapcsolás. Az is kellemetlen, hogy a nemi szervek egyúttal az anyagcsere-folyamatokban és a kiválasztásban is részt vesznek. Az emberiség férfiúi felének nagyobbik része még ma is csak a házasság révén kerülhet a tűz közelébe, abban reménykedve, hogy ily módon hosszú évekre biztosítják felhőtlen szexuális életüket, ám váraik nemigen teljesülnek.

A földön kívüli civilizációk szexualitása valószínűleg nem kompatibilis a miénkkel. Ezen a téren tehát nincs mitől félni, illetve nincs mire várni. Ha a kozmikus evolúcióban létezik ember utáni fokozat, az ilyen szempontból is meghaladhat bennünket. Már a homo sapiens is az agyával koital, az érzetek ugyanis ott képződnek ! Lehet, hogy a robotszerű androidok egyszerűen kiverik a biztosítékot... Persze, ez nem ugyanaz, mint amit mi megszoktunk, a magunk „természetes”, izzadságszagú módján, de a biokémia mindent ízekre szedhet a kvantummechanika segítségével. Mi a szerelem? Ezt minden biológus tudja.

Az ember nemisége csak első látásra csodás, ahogy minden más ezen a világon. A dolgokat azonban futamidős szemlélettel kell nézni, mert a végelszámoláskor derül ki; rentábilisak voltak-e. Jézus azt állítja – a szexet illetően –, hogy az *egészről* le kell mondani. Az egyszerű, olcsó és biztonságos. Minden más bonyolult, drága s Élet-veszélyes. Elvi síkon lehetetlen sutba vágni idealizált, fantáziadús elképzeléseinket, ám a nekünk jutó, amúgy is nehezen összesperhető morzsáknak hátat tudunk fordítani.

[1] Lk 7,11-7

[2] Mt 22,30; Mk 12,25; Lk 20,34-5

[3] Jézus az élettársi közösséget, tehát az ő korában paráznaságnak nevezett nemi jellegű együttélést is felbonthatatlan frigyként kezeli. Lásd: *Kenyértörés*, 12 – 14. old. (mek.oszk.hu/18400/18476)

A lelkület a döntő

A paradicsomi bűnbeesés mítoszát nyugodtan besorolhatjuk a többi, legendás elemeket tartalmazó, hipotézis közé. A tudás fájáról való evés a Logosz ajkán pozitívum, hiszen ő maga a megtestesült logika. Jézus eklézsiája erre a „kősziklára” épül, Pétert is a helyes következtetés levonása miatt magasztalta fel [1]. Ez az a sarokkő, amit „isten országa” hivatalos építői – a papok – elvetnek, mert látható és mérhető módon akarják azt létrehozni, egy kollektíva, azaz: mások számára [2].

Tótfalusi István okos megfejtése szerint „a jó és rossz tudása” azt jelenti, hogy az illető *mindent* tud, mert a földön két dolog van: jó meg rossz. Voltaképpen csak Isten jóságával és a világ rosszaságával kell tisztában lennünk [3]. Vessük az eszünkbe: nem az Abszolútummal, a pozitív előjelű Princípiummal állunk szemben. Nem neki kell bizonyítanunk, erkölcsi-etikai téren. Az ilyesfajta, életfogytig elnyújtott, megtisztulás hatás-talan [4]. Zsidókeresztény lelkivezetőinknek nyugodtan felmondhatunk, ugyanis jogosu-latlan biztosítási tevékenységet folytatnak [5].

Ha kíváncsiak vagyunk arra, hogy mi a bűn, akkor egyszerű a válasz: az, amit az egyes vallási korifeusok annak tartanak. Mármost békeidőben... Parancsolataik tudniillik nem abszolút érvényűek... Háborúban például szabad, sőt dicső dolog ölni, a küzdelem közbeni átverés csak „hadicsel”, a foglyok kínzása meg „harcszerű vallatás”. Tehát, aki konyhakéssel szúr, az gyilkos, aki karddal kaszabol, az hős. A totális erőszakmentesség ideje legfeljebb a teljesen egységesült emberiség korában jön el. Bár, ha megtámadnak bennünket a földön kívüliek... [6].

Háborúban minden nemzet öl, erőszakol s janicsárokat nevel. Ez az igazság pillanata: ekkor derül ki, milyen az ember, mire képes, mit csinálna, ha tetteinek nem lennének következményei. Nyilvánvaló, hogy a homo sapiens sokkal több bűnt követ el a fejével, mint az altestével. Az igazi önmegtagadás tehát nem kényszerű aszkézist jelent, hanem annak a szerepnek a visszautasítását, amit nekünk szántak. A Sátán jobb sorsra érdemes lelkünk hústestbe ágyazásával, zsigeri-idegi módon, programozottan, törvényszerűségek mentén gyilkol bennünket [7].

Teokratikus rendszerekben a vallási mértékadókra támaszkodik, diktatúrákban az oktatáson keresztül szűremkedik be, demokráciákban pedig az éppen aktuális filozófiát veszi célba, amit materialista ideológiává zülleszt. A Tolsztoj által jogosan kárhoztatott hazafiságot a kormányok erőltetik, saját érdekükben. Az ateistagyártás szinte észrevétlenül folyik, mert a háborúból hazatértek már nem ugyanazok az emberek. Hallgatnak, remegnek, alkoholisták lesznek, ámokfutóvá válnak. A civil túlélők, a megerőszakoltak és hozzátartozóik, sem tudnak már hinni.

[1] Tm 42., 43., 44., Mt 7,24–7; 16,13–20

[2] Tm 1., 2., 3., 4., 39., 66., 71., 82., 89., 96., 114., Lk 17,20–1; Isz 81/6
(A királyság egyénileg megragadható lehetősége bennetek van.)

[3] Tm 55., 81., Isz 29/90; 32/124; 57/129; 62/145 stb.

[4] Tm 90., Mt 23,25; Lk 11,39; 13,1–5; Isz 80/50,2 stb.

[5] Mt 9,1–8 A bűnök megbocsátásához és a gyógyításhoz is ugyanaz szükséges: közvetlen istenkapcsolat. Enélkül nincs gyümölcsöző nyilvános működés (Mt 7,15–20; Jn 15,16).

[6] Bővebben: A szelidség teológiája in: Az elvetett kő, 34 – 40. old. (mek.oszk.hu/15000/15052)

[7] Jn 8,30–47

Niels Bohr is rájött arra, hogy az igazságosság és a szeretet komplementer fogalmak, kölcsönösen kizárják egymást. Ezért nekünk az irgalom logikáját kell megvalósítani egyéni életünkben [1]. Társadalmi téren nem lehet, mert kollektív megmentődés nincs, az üdvtörténeti kontinuitás nem létezik ! Ez a mítosz nem más, mint az egyház evolúciós hipotézise, történelmét pedig eretnekégetések, keresztes háborúk, boszorkányüldözések és inkvizíciós kínzások árnyékolják be.

A darwini evolúció nemcsak elméleti kérdés. Teilhard de Chardin ugyan le akarja nyomni a torkunkon azzal, hogy az anyagot az Abszolútum teremtette, de ezzel minden múltbéli erőszakot jóváír, akárcsak Bulányi György [2], aki „előkészítő jellegű isten országaként” állítja be a csöppet sem dicső múltat. Azt se tudjuk, hogy a természetes kiválasztódás hol ér véget... A Föld nevű bolygón talán ember utáni fokozat is lesz. Lehet, hogy elfuserált glóbuszunkat egy, a kozmosz mélységeiből jövő, magasabb rendű civilizáció környezetbarát rovarirtóval fújja be.

Kultúránk fejlettségét hajlamosak vagyunk felértékelni, noha a világon százmillióknak nincs vécéje. Sorstársaink túlnyomó része beszélő termelő eszközként, célszerszámként, szolgáltató robotként, szexuális rabszolgaként, jogtalanul elítélt rabként, ellátatlan betegként, névtelen adóalanyként vegetál – amíg nem lesz belőlük ágyútöltelék. Próbáljunk meg egyszer, pusztán statisztikai alapon, egy jelentést írni az itteni állapotokról ! Már az elején nyilvánvalóvá válik [3], hogy ennek az egésznek a létrehozója, és teremtménye, az ember is, negatív előjelű. Seneca jól látta: a szálak egy gonosz demiurgosz kezében futnak össze, aki dróton rángat bennünket [4]. Úgy tűnik, az evolúció a Sátán társasjátéka. Mi másért kellett volna majomember szinten kezdeni az egészet?

Az anyagelvű tudósok azt kutatják; miként változtathatnának az áldatlan állapotokon, az istenhívők viszont azt nézik, hogyan illeszkedhetnének be az adott keretek közé. Ők ópiumot forgalmazó papjaik segítségével mindig a kisebb rosszat akarják választani. A Jézusra hallgatók mesterüket követve kilépnek a rendszerből, a legnagyobb jó mellett téve le voksukat [5]. Logionjainak megértése és a Dolgok felfogása szempontjából is az érzelmi alapállás a döntő [6]. Jól csak a szívvel lát az ember, mondja Exupéry, és a természettudományokhoz is intuíció kell. Ez az ösztönös megérzés a fizika költészete... Kopernikusz heliocentrikus elméletét esztétikai hipotézis szülte !

[1] Mt 6,33

[2] *Bulányi, a tisztelendő* (mek.oszk.hu/10200/10251)

[3] Tm 4.

[4] „Aki akar, azt vezeti a sors, aki nem akar, azt vonszolja.”

[5] Tm 7., 77., 108., 110., Mt 16,26; Isz 66/118; 104/218

[6] Tm 62.

Hegyeket mozgatva

Rutherford aforizmája szerint a természettudomány vagy fizika, vagy csak bélyeggyűjtés. Nem is csoda, hogy megkapta a lordi címet... A fizikát Sir Isaac Newton találta fel, és Mr. Einstein relativizálta [1]. A kvantummechanika mindkettőt tartalmazza, határesetként, és ez garancia az elmélet helyességére, amely a tényleges időutazást sem engedi meg, ami megint csak mellette szól. Egy ilyen „kiruccanás” teológiai körülményei még felderítésre várnak [2]. Jézus mennyből való alászállását úgy kell értenünk, hogy filozófusi gondolatmeneteit az Abszolútum tulajdonságaiból eredeztette, vagyis *fentről lefelé* haladva vont le a következtetéseit [3]. Az ilyen jellegű tudás hatalma tesz királlyá bennünket; korlátlan lehetőségeinket a felismert igazság biztosítja [4].

Ennek a lelki- vagy tudatállapotnak a beköszöntét persze megelőzi a világvége. No, nem az az apokaliptikus esemény, ami Newton biblikus számításai szerint 2060-ban fog bekövetkezni. Nem is az, ami húsz évvel korábban, bizonyos bolygók együttállása miatt okozhat katasztrófát. Az utolsó napok szentjeinek (Sehova Tanúinak) fatális tévedésével korábban már foglalkoztam [5]. Az ég és a föld csupán a megvilágosodott ember agyában göngyölgődik fel [6].

A nagy kérdés természetesen a *mikor*. Einstein a kvantummechanika képviselőivel szemben (és csöppet sem mellesleg: saját magának is ellentmondva) azt állítja, hogy van egy ketyegő óra, amit az az Úristen húzott fel, aki nem kockázik... Ilyesfajta abszolút idő azonban a mi világegyetemünkben nincs. Egy származtatott, másodlagos rendszernek csak saját ideje lehet. Más szóval: az idő fogalmának csak egy adott (megvalósult vagy modellezett) univerzumban van élesen körülhatárolható jelentése.

Gravitációsan zárt rendszerünk minden jellemzője relatív, beleértve a fény sebességét is! Önkényesen vehetjük abszolútnak, főként, hogy méréseink ezt igazolják. De ez csak azt jelenti, hogy számunkra (tehát a kozmosz felénk eső részében) ez a legabszolútabb jelenség. A világegyetem azonban nem asztallapszerű síkság, hanem görbült téridő. Ha valamilyen oknál fogva átjárható lesz, az idő is megszűnik, mert nem lesz távolság, amit mérni lehetne vele.

A negatív előjelű Princípium által perturbált szellemi szövet szálainak van kapcsolata az n -dimenziós Valósággal, ám ez anyagivá redukált érzékeinkkel megragadhatatlan. Kölcsönhatásai viszont (például a lelkiismeret szava) gyorsabban terjednek a fénysebességnél. *Odaát* ugyanis nem mesterséges lámpások világítanak [7]. Az ottani hatások egy térerőszerű közegben mennek végbe, időt nem igényelve. Az Abszolútum isteni világának „saját ideje” az örök jelen.

Fentieket a kvantumelmélet kísérleti bizonyításai is igazolják. A megfigyelt fotonokat nem lehet „átverni”, úgy tűnik, mintha előre tudnák, mi fog történni. Szó szerint ez a helyzet, amit bárki modellezhet. Álljunk terpeszbe, és nyújtsuk előre karjainkat, egymástól nyolcvan centis távolságra. Ujjainkat fordítsuk befelé, mintha körmeink közt elektromos ívet akarnánk húzni. Képzeld azt, hogy az átölelt levegővel érintkező test-

[1] A speciális relativitáselmélet publikálásakor még nem volt doktori címe.

[2] Tm 18., Jn 6,62

[3] Jn 3,1–21 A téma bővebben: *Az elvetett kő*, 29. old. (mek.oszk.hu/15000/15052)

[4] Tm 1., 82. 96., 110., Jn 8,31–2

[5] *Az elvetett kő*, 41 – 45. old.

[6] Tm 112., Mt 24,35

[7] Jel 22,5

felületünk az a három dimenziós rendszer, melyben kutatásainkat végezzük. Kezünk és karjaink külső része, fejünkkel egyetemben, azonban hátulról érintkeznek az n -dimenziós Valósággal. Az ujjaink között lezajló bármilyen jellegű kísérlet maximum fénysebességgel mehet végbe, tehát időt igényelve... A megfigyelni kívánt fotonoknak erre nincs szükségük, mert a számukra fontos információk már térerőszerűen rendelkezésre állnak, azok bele vannak kódolva a háttérből érkező sugárzásba.

Bármiféle „hatás” valamennyi távolság leküzdését jelenti, az idő ezért a változások mértéke. Ha nincsenek változások, akkor a hozzájuk rendelt idő elveszíti jelentőségét. Az idő szerepe a sebességtől is függ, aminek növekedésével akár a megfoghatatlanságig lelassulhat, csökkenésével viszont felgyorsul, így mérhetővé válik. Vagyis minden rendszernek saját ideje van, ami változásai vehemensségének függvénye.

Isten igazi világában, a Valóságban, mely zárványként öleli körül a hozzá képest parányi univerzumunkat, örök jelen van, ami innen nézve időtlennek tűnik. Természetesen *odaát* is vannak mozgások, mert az Abszolútum, hűen önmagához, folyamatosan kihasználja végtelen lehetőségeit... Ez azonban nem érinti a lényegét, vagyis a statikus szubsztancia dinamikus működése nem minősül változásnak.

Az einsteini „ketyegő óra” tehát létezik, csak az n -edik dimenzióban jár! Hatásait kizárólag statisztikus módon tudjuk rögzíteni. Ez azt jelenti, hogy a tudomány csupán a múltat ismerheti meg, a jövő legfeljebb valószínűsíthető. A heisenbergi határozatlansági relációval bizony meg kell békülnünk... A fizika a kvantummechanikával elérte határait. Innentől már csak matematikai értelmezések garmadája következhet, de eme utak nagy részét Wolfgang Pauli már bejárta.

Az Emberfi azt mondta: „Olyan közel vagyok hozzátok, mint testetek ruhája”. Ezzel nyilvánvalóan arra utalt, hogy az isteni szféra egy másik, velünk érintkező, ám kísérletileg megragadhatatlan dimenzióban van [1]. A befelé fordított, anyaggá redukált szellemi szálak (a görbült téridő) csupán önmagukat látják, azaz a Valóság perturbált formáját. A két világ között lehetetlen a fizikai átjárás, az Örökkévaló éppen ezért nem tud beavatkozni a földi történésekbe. Reményét azokba a Fiaiba és Leányaiba veti [2], akik a közvetlen istenkapcsolat megteremtésével le tudják hívni azt az Erőt [3], melynek energiája kimeríthetetlen [4]. Ezzel felvértezve demonstratív módon szüntethetik meg zárt rendszerünk egyes anomáliáit [5].

A tudat tehát simán a matéria fölé kerekedhet, annál is inkább, mivel az anyaggá görbített szellem „feszültségben és epedve várja Isten fiainak megnyilvánulásait. A világ ugyanis erőszakot szenved” – a negatív előjelű Princípium bűnös magatartása következtében [6]. Tekintve, hogy nincsenek élettelen dolgok, hiszen minden él, a struktúrájából adódó bizonyos szabadsági-értelmi fokon, az állatokat sem kezelhetjük lelketlen létezőként. A növényeket se, mert a zene kiváltotta hullámokra pozitívan reagálnak.

Igazi egyéniséggel (névvel) csak azok rendelkeznek, akik felismerik, és be is töltik reménybeli státusukat. Ezeknek a keresőknek a lelke örök életűvé válik, azaz a psziché Pneumává avanszál [7]. Ezzel az értő érzékszervvel térerőszerűen tudják venni azokat az információkat, melyek a jövőjükre vonatkoznak [8].

[1] Tm 16. Így már érthető, hogy az Atya tudta nélkül egy veréb se esik le... (Mt 10,29–31)

[2] „Fiam, minden prófétában rád vártam, hogy eljőjj, s megnyugodjam benned.” (Nazoreusok evang.)

Jn 14,10–4 Ezek a térben és időben szétszórt (Mt 8,11), nemre való tekintet nélküli (Tm 115.) egyének képezik ama kisdéd nyáját (Lk 12,32; Jn 10,16) aminek tagjaira az Atya gondot tud viselni (Mt 6,25–34; Lk 12,22–31) közvetlen istenkapcsolatuk okán. A többiek számára nincs védőháló!

A be nem avatkozás teológiai okait lásd *Az ember igazi tragédiája*, 5 – 20. old.

[3] Mk 5,30; Lk 8,46

[4] Tm 82., 96., 107., 110., Mt 17,20; Mk 11,23; Isz 123/204

[5] Tm 34., Mt 9,32–4; 12,22–30; Mk 3,20–35; Lk 11,14–23

[6] Róm 8,19–21

[7] Tm 2., 28., 71., 109., Jn 5,24–6

[8] Tm 17., Mt 20,17–9

Diabetikus materializmus

A kereszténység – az ószövetségnek titulált zsidó antológia bekebelezése miatt – a júdaizmus szimbólumvilágával él vadházasságban. Ezt a frigyet nemsokára egy „szent háborúban” kell majd védelmezni, a győzelem legkisebb esélye nélkül. A muszlimok ugyanis már generációk óta élezik görbe kardjaikat, Európa megvénült s elfásult polgárai pedig még csak latolgatják az ellenállást. Vészhelyzetben persze a konformizmus uralkodik el, és ez azt is jelenti, hogy az erőszakmentességet valló szelídek börtönbe kerülnek [1].

Földrészünk mostani keresztényei igazhitűekké fognak válni. Ez a „megtérés” valahogy úgy zajlik majd le, mint a keletnémet rendőrök átigazolása a szövetségi testületbe: az egyenruha hasonló, a feladat ugyanaz, csupán a rendfokozat csúszott vissza. Hogy az órszoba falán kinek a fényképe lóg, az édes mindegy. Jézusról egy mondat lesz a tankönyvekben: ő volt Mohamed előfutára. Pál (végre) eltűnik a süllyesztőben [2].

A zsidóknak van esélyük a túlélésre, bár ők a templom lerombolása óta szkeptikusak. Érzelmi álláspontjuk szerint a holokauszt után verset írni is képtelenség. Ebben lehet valami... Egyelőre atomtöltetű rakéták tartják fenn az állami státus quót. A kiút az lenne, ha felfognák: nincs olyan nemzeti kiválasztottság, mely garantálna egy kollektív üdvtörténetet. A júdaizmus törvényei nem az Örökkévalótól származnak, hanem Mózesztől. A negatív előjelű Principiumnak másfajta játékszabályai vannak, az emberiség kénytelen azokhoz igazodni.

Az Emberfi szerint a Másolóvá lett tékozló fiú sohasem tartózkodott az égben [3]. Nagy erővel és nagy gazdagsággal létrehozott „külön bejáratú” világában *kapott* hatalmat gyakorol [4]. Sötét birodalmát saját elképzelései szerint, időnként kézi vezérléssel kormányozza [5], a gonosz lelkek segítségével [6]. Ez a szürke eminenciás Istent majmolja, és gátlástalanul hazudozik azoknak, akik nem rendelkeznek tévedhetetlen érzékszervvel; a Pneumával.

Ezeknek először is más (világnézeti) felismerésre kell térniük, azaz fel kell számolniuk geocentrikus és emberközpontú szemléletüket. Amíg ez nem történik meg, addig egy *i* betű sem vész el a törvényből, vagyis a teokratikus társadalmi rend alkotmányából, mely kollektív istenkapcsolatot ígér. Ezt a lélektelen szabálygyűjteményt ki-ki maga veti el, mégpedig az utolsó napon, vagyis teljes megvilágosodása idején [7].

A kereső azért avanszál tudóssá, mert él ezzel a nagy lehetőséggel. Ez a folyamat törvényszerűen frusztrációval kezdődik, ugyanis az elégedett ember nem képes felfogni az igazságot [8]. Az Emberfi a hozzá hasonló *gondolkodókért* vállalta a nyilvános működést, minden példabeszéde ezekhez a gyerekekhez szól, akik folyton kérdeznek és kérdeznek. Gyöngyeivel a disznók és a kutyák nem tudnak mit kezdeni, tudniillik szájukat csak zabálásra és ugatásra használják [9].

[1] *A szelidség teológiája* in: *Az elvetett kő*, 34 – 40. old. (mek.oszk.hu/15000/15052)

[2] *Szentlecke Pálról* (mek.oszk.hu/16500/16532)

[3] Lk 10,18 Láttam, amint villámként esett alá... = megvilágosodva rájöttem, fényesen beigazolódott...

[4] Lk 4,6; Tm 8,6.

[5] Mt 12,46–50; 16,22–3; 21,23; 22,15–22; 28,11–5; Mk 1,12–3; 3,11–2; Lk 4,5–7; Jn 8,3–11; 18,11; 19,11

[6] *Pszichén innen, és túl...* 17 – 27. old. (mek.oszk.hu/10800/10888)

[7] *Pszichén innen, és túl...* 28 – 32. old.

[8] Tm 79., Mt 11,7–8; Lk 7,24–5; Isz 114/61

[9] Tm 94., Mt 7,6; Isz 72/3; 73/4

A Hazugság atyjának van egy *eredeti* – azaz továbbiakat előidéző – *bűne*. Ebben mindenki osztozik, aki vevő sátáni örömhírére [1]. Az átlagember esetében ez csak annyit jelent, hogy különösebb zokszó nélkül beilleszkedik abba a gonosz világba, amit az egyház (az Ördög hű kollaboránsaként) készséggel szentesít. A közvetlen istenkapcsolat iránt ébredő igény a vallási szervezetek önzetlen [2] segítségével terelődik dogmák által kibetonzott „helyes” mederbe. A gőgösségükben magukról mértéket adó formális tekintélyeket tudniillik szó szerint az orruknál fogva lehet vezetni. Ezek az ó- és újkori farizeusok a Sátán eszközei, és lelkiületbéli hasonlatosságuk miatt fantomképei. Ők azok, akik „szép szóval” vagy nyílt brutalitással igyekeznek jobb belátásra bírni az Atya emberi fiait.

Jézus vér szerinti testvérei nem hittek fivérüknek, mert ők programvezérlésű automatákként sodródtak azzal a világgal, ami állandó mozgásteret nyújt azoknak, akik nem feszegetik határait [3]. Az ilyen emberek csendes társakként kapják meg részüket abból az üzletből, amit bűncselekmények láncolata tart össze. A „jó akaratú emberek” a pusztalétükkel, passzív magatartásukkal botránkoztatják a *keresőket*. Az, aki megöli őket, nem biztos, hogy tüzzel-vassal teszi ezt... A pszichológiai hadviselés hidegháborúja gyóntatószékekben zajlik. Az ateistává lett, frusztrált, mindenből kiábrándult egyéneket felhatalmazást nélkülöző lelki vezetőik termelik ki!

Az Ördög két alapvető dolgot akar elhíttetni, egy füst alatt. Az egyik az, hogy ez a világ jó, a másik már ebből következik: ha mégsem vagy boldog, az a te hibád! Amíg azt hisszük, hogy egy pozitív előjelű Princi-piummal állunk szemben, addig bizni fogunk az általános gondviselésben, mely mindenre és mindenkire kiterjed az üdvtörténet folyamán. Ennek némileg ellentmond az a tény, hogy földi létünk hallgatólagosan a próbatétel helye.

A hívők nem foglalkoznak a végső kérdésekkel, saját hitük alapelveit alig ismerik, vallási szervezetük dogmáit nem tudják magyarázni [4]. Az érdeklődőket kompetensebb személyekhez irányítják, ez pedig önállótlan-ságra vall [5]. Ők leragadnak a család vélt szentségénél, a karitatív tevékenységeknél, az ökológiánál. Rendszerbe illeszkedésükkel jó Istenükről állítanak ki rossz bizonyítványt. A kultúrember homok, és nem olaj a világ forgatagában! [6]

A szocialista értelmiségiek tízparancsolatának első pontja valamikor így hangzott: ne gondolkodj! Az ópiumot forgalmazó papok lényegében ugyanezt sugallják... Jézus a madáchi „küzdj és bízva bízzál” helyett a garantált találásig tartó egyéni keresést javasolja [7]. A kollektív hittel fűszerezett diabetikus materializmus, vagyis: a megtisztulást célzó, életfogytig végzett periodikus aszkézis, nem vezet sehová [8].

A kiábrándult, vallási közösségekben csalódott személyek úgyszólván minden téren kontraszelekcziót tapasztalnak. Ha belátják, hogy ez nem véletlen, hanem az ördögi Rendszer „normális” működése, akkor fájdalmaik oldódhatnak. A szexuális kivetettség, akár csak az üldöztetés, annak a jele, hogy nem a világ fiai közé tartoznak [9].

[1] Jn 8,31-47

[2] Mt 5,20; 6,33; 7,13-4 A pokolba vezető út jó szándékkal van kikövezeve...

[3] Jn 7,1-9 Jézus a lelkiületével, egész lényével, a mivoltával ellenpontozta a világot (1Ján 3,8b).

[4] Bővebben: *Krisztusi kiskáté* (mek.oszk.hu/14600/14656)

[5] Tm 15., 22., 48., 76., Mt 10,34; Lk 12,49

[6] Günther Eigh mondása.

[7] Tm 1., 89., 93., 95., Mt 7,7; Lk 11,9-10

[8] Tm 90., Mt 23,25; Lk 11,39; 13,1-5; Isz 80/50,2; 114/61

[9] Mt 5,10-2; Lk 6,22-3

Egy örök lehetőség

Az alap kutatásnak nemcsak a természettudományban, hanem az exegézisre épülő teológiában is nagy szerepe van. A szent szövegekből gyakran több derül ki, mint amennyit szerzőik tudomásunkra kívántak hozni. Nézzük csak meg, mire jött rá Tótfalusi István, egy kis matematika segítségével!

„Salamon azonban a maga világi uralmának is méltó, reprezentatív épületet kíván, és ennek építésére lényegében kétszer akkora időt fordít, mint a temploméra. A palota legnagyobb hosszmérete száz könyök – azaz negyvenöt méter – ez valószínűleg az egész épületegyüttesre vonatkozik, amely az ugyancsak kissé bizonytalan bibliai leírás szerint központi, oszlopcsarnokkal övezett térségből és az innen nyíló trónteremből, királyi lakrészről és királynői palotából (háremből) áll. Mivel régészeti feltárásokra nincsen mód, nem tudjuk biztosan sem a palota valódi méreteit, sem az egyes épületrészek elhelyezkedését és kapcsolatát.

Salamon hatalma, gazdagsága és bölcsessége a bibliai leírás szerint felülmúlt mindent, amit korábban vagy előtte és utána ember ismert, nem csodálhatjuk hát, ha a hagyomány asszonyai számában is túl akar licitálni mindent, ami elhihető. Hétszáz feleség és háromszáz ágyas, összesen ezer asszony egyetlen férfi birtokában! A túl kerek szám is gyanút kelt, de még inkább kételkedni kezdünk, ha e gigantikus háremet megpróbáljuk konkrétan elképzelni.

A palota méreteinek hozzávetőleges ismeretében a női lakrészre aligha számíthatunk többet néhány száz négyzetméternél. Ha asszonyonként csak egy udvarhölgyet vagy szolgálólányt veszünk – bár valamirevaló királyné ennyivel nemigen éri be –, valamint a szükséges személyzetre gondolunk, és úgy számítjuk, hogy koponyánként tíz négyzetméternyi élettér elengedhetetlen, akkor a hárem már ötven feleség esetén is egy túlszűfolt tömegszállás képét mutatná. Gondoljuk el továbbá, hogy egyik–másik előkelőbb feleségnek, például a fáraó lányának, a mondottnál sokszorta nagyobb lakosztályra lehet jogos igénye, és máris belátjuk, hogy két tucat feleség és ágyas a legtöbb, amennyit ésszerűen számításba vehetünk. (Mellesleg az akkori Jeruzsálemnek, amely egy négyzetkilométernél kisebb helyen terült el, összesen nem lehetett sokkal több, mint ezer lakója!) Még ha feltételezzük is, hogy a királynak az ország más pontjain is voltak rezidenciái – habár ilyesmiről semmit se ír a *Biblia* –, s hogy ott is tartott asszonyokat, a salamoni hárem valószínű létszámát még ez esetben is legalább tizedrészére kell leszállítanunk” [1].

Ilyesmikre természetesen csak értelmes egyének figyelmét érdemes felhívni... Erről Goethének is hasonló véleménye volt: „Beszélj, de csak bölcseknek, mert a tömeg csak gúnyolna érte”.

Ha a geocentrikus és emberközéppontú alapállás a világ jóisten teremttségének vélelmével fonódik össze, abból soha nem jön ki jó. Eklatáns példa erre az asztali áldás, amit százmilliók mormolnak el, logikátlansága ellenére. Tartalma ugyanis csupán akkor lenne igaz, ha az étel-italt a mennyből küldenék le, ezüst tálcán. Ez kizárólag a Jézust *életútszerűen* követni szándékozó Fiú-aspiránsok esetében realizálódik! [2].

Van, aki a vérátömlesztés ellen tiltakozik, és van, aki nem akarja kivetetni a vakbelét. Hiszen, ha nem lenne rá szükség, akkor nem azzal együtt születik. Isten nyilván azért teremtett szőlőt, dohányt és vadkendert, hogy élvezzük kétes értékű gyümölcsseit... Jó kérdés, hogy Evilág fejedelme, aki egy negatív előjelű PrINCÍPIUM, miért nem szolgál-

[1] *Kalauz a Bibliához* (mek.oszk.hu/12600/12635)

Másik megoldás: negyven éves uralkodása alatt összesen ennyi felesége volt. A rotáció miatt egyszerre 25 (új, fiatalabb) feleséget kellett csak elhelyezni.

[2] Mt 6,25–34; Lk 12,22–32; 18,28–30

tatja, legalább alapfokon, létfeltételeinket [1]. Ezek bebiztosításához Káinnak meg kellett ölnie Ábelt, vagyis a folytonos vándorlást kívánó nomád pásztorkodást végleg leváltotta a földművelés és az istállózó állattartás.

Az életadás és a létfeltételek biztosítása lényegében ugyanazt jelenti. Negatív előjelű Princípiumunk azért bélyegezhető embergyilkosnak [2], mert már terveiben se szánt nekünk örök életet. Ehhez elég volt elzárni előlünk azt a térerőszerű energiát, ami lehetővé teszi a közvetlen istenkapcsolatot, mégpedig alanyi jogon. Halhatatlan lelkünk köré egy romlandó hústestet épített, mely éppen a struktúrája miatt bomlik fel, egy idő után. Ezt a nemileg meghatározott porhüvelyt folyamatosan gondoznunk kell, annak tudatában, hogy hanyatlása megállíthatatlan.

Az emberiségszintű biológiai rotáció az alkotó céljait szolgálja, ahogy minden más is, pokoli rendszerén belül. Ennek motorja a túlnépesedés, mely az ökológiai problémákon keresztül társadalmi feszültségeket okoz. A Föld fokozatos benépesüléséig a kolonializmus, a bennszülöttek kárára, úgy-ahogy megoldotta a helyzetet. A Szovjetunió a saját határain belüli szibériai őslakosokat nemzetközi visszhang nélkül gyarmatosította.

Az élelmiszerek fogyása és az emberanyag számszerű növekedése előre beprogramozott dolog, egészen a madáchi hómezőig [3]. Bolygónk tengelyferdeségének változásai lassú, de biztos klimatikus átrendeződéseket fognak okozni... Az új geológiai erővonalak kialakulását és a hőmérséklet ingadozásait a tudomány csupán prognosztizálni képes, azokat befolyásolni nem tudja. A kivédésükhöz szükséges technikai és egészségügyi felszerelés biztosítása végképp meghaladja kompetenciáját.

Az ember azonban nemcsak kenyérrel él, célokra is szüksége van. A technokrácia maximum racionalitást teremthet, a mindenkori helyzet függvényében. Egy Tudományos Tanács előírhatja, hogy itt és most ezt és ezt kell tenni... Ez is rend, de olyan, amit kizárólag diktatúrával lehet fenntartani. Az ilyen társadalmi berendezkedés felfalja önmagát, mert nemcsak az érzelmeket öli meg, de „a fizika költészetét” is; az ösztönös intuíciót, ami kivezethetné a bajból.

Lehet, hogy ki tudjuk majd nyerni a villámokból azt a hatalmas energiát, ami bennünk van... Talán a hidegfűzió is megvalósul... De olyan illúzióink ne legyenek, hogy a hatékonyság megszünteti a kizsákmányolást és az egyenlőtlenséget [4]. Eljöhét az az idő, amikor a népesség városfolyókban fog lakni, egyedei pedig életük túlnyomó részét liftezéssel töltik el... A tehetősek felhőkarcolók tetején süttetik barnára magukat, ahogy Asimov írta. Még a pénzért adott levegő biznisze is beüthet... S hogy mit fog csinálni a pórnép? Pótcselekvéseket végez. Ezek közül a henye beszéd a legnagyobb. Mennyi mindent lehet „csinálni” szóban! És szóval... Elég, ha az okos telefonokra, és arra a virtuális világra gondolunk, aminek már most sokan a rabjai.

Iszlám hatásokkal tarkított zsidókeresztény kultúrkörünk „hivatalos” vallása egyre gyorsuló ütemben szekularizálódik. Már most is az alulértékelésű rétegek önjelölt prófétái gyözködik a világ fiait arról; hogyan kell élni. Ezek a balekok térítő tevékenységeik közben felfelé kacsingatnak, mert tulajdonképpen a náluk sikeresebbek felé szeretnének orientálódni. A „felzárkózás” végbe is megy az utolsó időkben [5].

Szent Pál biztos volt abban, hogy az általa elképzelt világvége még az ő életében beköszönt [6]. A hívek ugyanebben reménykednek, amiben nagy szerepe van a haláltól való félelmüknek. Ostobasággal vegyes igénytelenségük miatt *odaát* az ittenihez hasonló életvitelt akarnak folytatni. Az ilyen „földhöz ragadt életszentséget” megcélzók nem fogják fel, hogy ebben az ördögi menetben nincs pontozásos győzelem, ezt kiütésre játszószák. A küzdőteret azoknak kell elhagyniuk először, akikkel se Isten, se a Sátán nem tud mit kezdeni.

[1] Isz 133/34 Ekkor tudja hatékony módon elrabolni tőlünk értékes időnket.

[2] Jn 8,44;

[3] *Az ember tragédiája*, XIV. szín.

[4] vö. Mt 26,11; Mk 14,7; Jn 12,8

[5] Isz 115/108

[6] 1Kor 15,51-2

A frusztráltak azért érzékelnek kontraszelekciót, mert valamiért nem vesznek részt abban a játékban, ami – a közhiedelemmel ellentétben – nem a végén dől el [1]. Aki az örök életet keresi, azt „a világ” igyekszik magához csábítani. Vagy az élethez szükséges dolgok szűkmarkú adagolásával, vagy túlzott biztosításával, ami az illetőt a javaival való foglalkozásra inspirálja [2]. Mindkét esetben olyan *időrablás* történik, ami gátolja, vagy akár meg is hiúsíthatja a megvilágosodási folyamatot ! A legnagyobb szellemi mozgásteret igényeink minimumra való csökkentésével nyerhetjük.

A „se hús, se hal” emberek hamar elszáradnak, mert nem növesztenek ágat az ég felé [3]. Lelki venyigéiket simán tűzre veti a Sátán, hiszen Isten nem tud gondot viselni rájuk, közvetlen kapcsolat hiányában [4]. Nincs ebben semmi személyes, a negatív előjelű PrINCÍPIUM programozottan öldököl; mindig az történik, amit a helyzet éppen megkíván [5].

Demográfiai előrejelzések szerint hamarosan tízmilliárd fő fog élni a Földön. Ebből négy–négy milliárd Afrikában és Ázsiában, egy–egy milliárd pedig Európában és Amerikában. Kikövetkeztethető, hogy a fehér ember keresztény hite kisebbségi vallás lesz, ami leginkább az északnyugati negyedtekén marad meg. Egy esetleges kínai expanzió irmagot se fog hagyni, ugyanis a tao követői nem hisznek a személyes istenben. A *kisded nyáj* tagjainak likvidálásához tehát ismét elég lesz annyit rájuk bizonyítani, hogy kimondták: „Atyám”.

A repülő csészealjok megjelenése, magától értetődő módon, minden ma ismert valást felül fog írni. Ez nem olyan nagy baj, mert az Abszolútum az univerzum bármelyik részében átnyújthatja megbízólevelét egy Jézushoz hasonló felhatalmazott nagykövetnek. Az egykori názáreti építómester ugyanis *a földi kronológia szerint* volt Isten elsőszülött, s mindmáig egyetlen emberi fia.

A kozmosz más lakott bolygóin is szükség van megmentő tevékenységre. Ezeknek a civilizációknak ugyanannyi eséllyel támadhat nyilvános működést végző Szabadítójuk, mint nekünk... Egyetemes megváltás tudniillik nem lehetséges, csak helyi tanúságtétel. A marslakók például nem találnának valóságosnak egy emberszabású messiást. Mi sem hatódnánk meg nagyon, ha egy ufonauta azzal állítana be: örvendjünk, mert MZperX elektromos kisülése árán megmentődtünk.

Persze, csak egy Valóság van, ami a tökéletességéről és a szépségéről ismerhető fel. Ez a világ a pozitív előjelű PrINCÍPIUM állandó jellegű teremtési tevékenysége okán egyre bővül. A szabad akarat miatt e végtelen folyamat elkerülhetetlen következménye a soros tékozló fiúk időleges tért nyerése [6]. Zárványszerű, perturbált birodalmaikban nagyon sok társadalom vegetálhat, pokoli körülmények között. Biológiaiilag rotálódó, változások erejében fennálló létük hazugságokra épül [7].

[1] Tm 63., Lk 12,16–21

Az illető még aznap éjjel (= szellemi sötétségében) menthetetlenné vált, rossz irányú (Jn 5,24) elkötelezettsége miatt. Ehhez biológiaiilag nem kell meghalni, az exitus csak végérvényessé teszi a dolgot.

[2] Isz 133/34

[3] Tm 19., Mk 4,30–2; Lk 23,26–31

[4] Jn 15,1–8

[5] Lk 13,1–9

[6] A téma bővebben: *Az ember igazi tragédiája*, 5 – 18. old. (mek.oszk.hu/10100/10148)

[7] Jn 8,30–47

A világ képe

A materializmus felvilágosult szemléletnek számított a több istent hívó, mitologikus valóságokkal szemben... Ezt az alapállást egy társadalmi bomlástermék, az ideológiává emelt harcossá ateizmus fejelté meg. A kiábrándulásban nem kis szerepe volt az ártatlanok szenvedésének, ami „rendes” következménye a Gépezet működésének. Világunk ma a teljes szekularizáció felé halad, alkotójának szándékai szerint. A végállomás egy falanszterekből álló technokrácia lesz, amely a téridőbeli utazások lehetőségeit fogja kutatni. Eme rideg racionalitást a fizika költészete is megingathatja, ösztönösen ráérezve a szubjektum fontosságára.

A panteizmus a ráció és az érzelmek keveréke, s mint ilyen, az átmenet szerepét tölti be. Négyféle változata van; a materialista jelzővel ellátott szerint nincs isten, amit annak vélünk, az a természeti törvények eredője. Az idealista jellegű azt vallja, hogy Isten valamiképp benne rejlik a világban, s azért búvik el, hogy keressük. A nem hivatalos, ámde létező zsidó felfogás mindkettőt tartalmazza: hiszi a *személyes*, szellemi halmazállapotú Örökkévalót, de a majdani végkifejletet földhöz ragadtan képzelel el [1]. A Chardin nevével fémjelzett azt állítja: a tudat az Isten által teremtett matériából fejlődik ki, abban már potencialiter benne van. Elmélete az előző hármat ötvözi, mert egyszerre anyagelvű és vallásos. A tudomány és a hit összebékítésének persze ára van: a darwini evolúciót úgy teszi szalonképessé, hogy feladja a személyes Isten képét [2]. Nézőpontja már nem geocentrikus és emberközpontú, kozmikus teológiájába más, a homo sapienshez hasonló lények is beleférnek.

A panteizmus ontológiai szempontból nézve nem rossz, tudniillik csak egy valóságot ismer. Ez a mindenség ugyan az utolsó porszemig megváltozik-átalakul a világ végén, de maradék nélkül. A hivatalos keresztény szemlélet négy valósággal dolgozik: legfelül a Mennysors van, Istennel és az angyalokkal; alatta a purgatórium, a megtisztítandó lelkekkel; középtájon a Föld, ami a próbatétel színhelye; alatta a pokol az ördögökkel és vezérükkel. Az idők végezetén a rossz emberek ide mennek le, a jók felkerülnek a mennybe, bolygónk pedig felszámolódik, a funkció nélkül maradt tisztítóüzzel együtt. Sajnos, az események után két valóság marad: egy pozitív, és egy negatív előjelű [3]. Ez matematikailag logikátlan.

Szerencsére a jézusi világgép egész másként fest. Ő egy valóságot vázol fel, melynek két oldala van. A fizikailag átjárhatatlan [4] választóvonalattól jobbra az Atya tartózkodik mennyei fiaival, akiket – felénk irányuló tevékenységeik miatt [5] – angyaloknak is nevezhetünk. Balra a Sátáná lett tékozló fiú sötét birodalma terül el, amit saját magának és kollaboránsainak – a gonosz lelkeknek – készített [6]. Isten által teremtett börtön nincs, evílág *pokoli körülményei* viszont eléggé nyilvánvalóak [7]. Kínzókamra pedig nem létezik, mert „a tisztítóüzz” (jó esetben) bennünk lángol [8].

[1] Efézus 4,6; ApCsel 17,27 Itt érhető tetten Saulus–Paulus zsigeri panteizmusa.

[2] A nem személyes istenben való hit materializmus. Tkp. a primitív népek is anyagelvűek voltak, mert bálványaik fizikai jelenségeket „személyesítették meg”. Já például a mennydörgés istene volt.

[3] Bulányi György: *Merre menjek?* 200 – 202. old. (Bokorliget Kiadó, Budapest, 1995.)

[4] vö. Lk 16,26

[5] Tm 89., Mt 13,24–43; Mk 1,13; Lk 12,8–10; Jn 1,51

[6] Mt 25,41 (Mt 8,12; Lk 22,53; Jn 14,30)

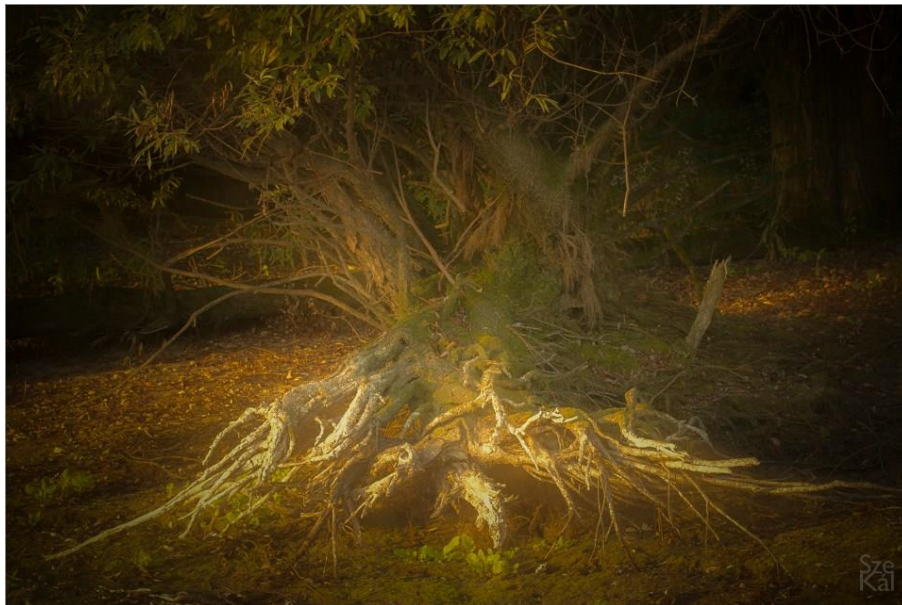
[7] Tm 4., 55., 81., Mt 5,27–30; Mk 9,43–8; Jn 17,9–16

[8] Lásd: *Az ember igazi tragédiája*, 60 – 61. old. (mek.oszk.hu/10100/10148)

A térbeli elgondoláshoz képzeljünk el egy nagy gumilabdát, melyen itt-ott parányi pöttyök találhatóak. A pöttyök száma sokkal kevesebb, mint egy igazi labdán, és méretük is kisebb. A pöttyök horpadások, amik előbb vagy utóbb felveszik a gömb ívét, a belülről jövő feszítő erő következtében. Kívülről nem lehet megszüntetni őket, mert ezek a nagyra hasonlító kis „univerzumok” bele vannak integrálva az igazi Világba. Az ezt alkotó szellemi szövet szálai anyaggá vannak degradálva, vagyis az n -edik dimenzió tartalma háromba van összelapítva [1]. E redukció miatt a kereteken belüli történések csak egy saját időben mehetnek végbe. Einstein ezt nevezte téridő-kontinuumnak.

Ezekben a görbületekben perturbáció uralkodik, tehát a befelé forduló anyag csak magát látja. Pontosabban szólva: a horpadás maga az anyag. A szellemi szövet görbülete okozza azt a *dimenzióváltást*, ami átjárhatatlan határvonalat képez, és egyúttal a Valóságot is eltakarja... A gömbszerűen és végtelenül táguló hatalmas gumilabda zárványként öleli körül a kis „külön bejáratú” univerzumokat, mindaddig, amíg azok fel nem oldódnak az n -dimenziós Igazságban.

Ezek a Mindenséghez képest parányi világegyetemek nem tudnak egymásról, bár egy időben több is lehet belőlük. Kölcsönös látogatásokról szó sem eshet, mert ehhez át kéne szelniük a Valóság terét, amihez egyszerűen nem tudnának elegendő energiát összenyalábolni, másrészt abba a szférába belépve rögtön „megistenülnének”. Jézus *tudatának* ilyen természetű, szellemi csatornák igénybevételével való, kibővülése tudományosan is elképzelhető, hiszen ez csak annyit jelent, hogy az értelem síkján olyan repülőgépek is landolhatnak, amelyek n -dimenziós ismereteket hordoznak, vagyis igazi mammonnal vannak megrakodva [2]. Ez a fajta, közvetlen istenkapcsolatot generáló, megvilágosodás bárki számára elérhető [3], feltéve, ha tenni akarja az Atya akaratát! [4]

[1] Heisenberg szerint „az anyag sarokba szorított energia, hatás odaátrol”.

[2] vö. Tm 89., Mt 13,24-43; Mk 1,13; Lk 12,8-10; Jn 1,51

[3] Tm 1., 2., 3., 4., 40., 71., 109., 115: Gondolkodás alól a nők sincsenek felmentve...

[4] Tm 109., Mt 7,21-3; Jn 7,17; 10,17-8 Egy konkrét dologról van szó!

Mesterséges élet

A homo sapiens számára csak a közvetlen érzékelés bizonyító erejű, pedig a rendelkezésre álló „tudatba szerzési tartomány” nagyon szűk... Ha az igazság infra vagy ultra spektrumban veszi körül, nem ismeri fel. Segédeszközei persze vannak, ám lehet, hogy a ma használt elektronmikroszkóp csak annyit ér, mint Sherlock Holmes nyeles nagyítója. Az embert az elvont fogalmakkal leírt valóság se igazán érinti meg, a hétköznapi terminológia viszont nem alkalmas a dolgok definiálására! A régiek alkotta kifejezések tudniillik a tapasztalati tényekből fejlődtek ki, az igazi tények azonban nem kézzel foghatóak [1]. A matematika nyelvét pedig kevesen értik... Jézus szavakkal, tettekkel és jelképes cselekedetekkel próbálta kifejezni magát. Képekben beszélt, mondanivalóit parabolákba rejtette el. Szóhasználatának ismerete nélkül bizony elmarad az élményt okozó felismerés [2].

Összehasonlítási alap hiányában értelmes lényeket is meg lehet téveszteni. Ez még könnyebb, ha környezetük mikro és makro szegmentjeire sincs rálátásuk. Tágabb életterünkét például Harmóniának – Kosmosznak – tituláljuk, holott az űr gyilkos sugárzásokkal és erőterekkel teli sötétség. Világunkat kívülről–felülről kéne nézni, történéseit pedig *futamidős szemlélettel* megítélni. Sok minden utólag derül ki, ami megnehezíti az amúgy is aktualitásukat vesztett dolgok értékelését.

Az időnek fizikai értelemben vett iránya is van, a változások nagy többsége tehát irreverzibilis. Ezekért, a teremtőt tévesen beazonosítva, az Abszolútumot okoljuk, amivel a negatív előjelű Princiúiumnak örömet szerzünk, mert az ateistagyártás így automatikusan folyik, elegendő emberanyagot biztosítva a teljes szekularizációhoz. A papok, akik tudtukon kívül neki dolgoznak, a homo sapiens bűnösségét hangoztatják, pedig az igazi vétkes az ördögi rendszer létrehozója. Kollaboránsai azok a farizeusi lelkületű hivatásos mértékadók, akik a hiszékenység vámszedőiként működtetik Gépezetét.

A világ fia a zavarosban halásznak, nem számolva azzal, hogy az általuk fel nem ismert gyeheña tüze megemésztí őket [3]. Ezek a sikeres emberek rossz példát mutatnak a többieknek, de pont ez a cél... A korlátlan lehetőségek ígérete harácsolásra és kizsákmányolásra készítt, mindenki érvényesülni, birtokolni, uralkodni akar [4]. A létfeltételek hiánya erőszakra sarkall, a szexuális nyomor pedig megalapozza a hivatásos prostitúciót, ami a köztörvényes bűnözés melegágya.

Ha nem volna *esélyegyenlőtlenség*, akkor felkopna a papok álla, és a rendőrségnek se lenne sok munkája. Így viszont élesben kell tanulni, ön- és közveszélyes módon, mások kárára. A gyerekek kiszolgáltatottan nőnek fel, igen hamar kis emberekké válva. Szüleik lehetőségei korlátozottak. Életüket munka, közlekedés és alvás forgácsolja szét. Mire túljutnak az „emberbetegségeken”, meg is hálnak. Ezért a rendszer motorja, a túlnépesedés, minden problémát gyorsan újratermel. A társadalmi szervezetek, a népjóléti intézmények nagyon keveset tehetnek. Ennek fő oka az, hogy az államnak és az egyháznak ugyanaz a Gazdája. Ők a Gonosz két kézen levő ujjai, amiket tetszése szerint néha összefon, néha nem... Fontos kérdésekben az evilági ország a Sátán végrehajtó szerveként funkcionál [5].

[1] Tm 16.

[2] Jézus-szótár: *Új íráások – régi témákban*, 68 – 74. old. (mek.oszk.hu/08700/08766)

[3] Mt 25,41; Mk 9,43–8

[4] Tm 6.

[5] Bulányi György első kézből való tapasztalatát a Jn 19,11 is megerősíti.

Ebből a gravitációsan is zárt rendszerből fizikailag nem lehet kijutni... Egy görbült tér időben egzisztáló három dimenziós lény nem végezhet kvantumugrást, az n -dimenziós világgal legfeljebb kapcsolatot teremthet, elektromos hullámok segítségével. Ezek a hullámok energiát közvetítenek, illetve hullámmaguk maguk a lehívható energia. A fotonok egy térerőszerűen rendelkezésre álló, tehát kimeríthetetlen forrásból indulnak, és gyengítetlenül terjednek tovább. Ezt az Erőt vehette igénybe Jézus [1].

A negatív előjelű PrINCÍPIUM szintén ezt használja, de neki gazdálkodnia kell vele, mert egy zárt rendszeren belül az energia a benne lévő anyag mennyiségétől függ. Ezért a rendelkezésére bocsátott szellemi szövetben rejlő Élet-erőt kvantálja, tehát csomagocskákban csepegteti... Ráadásul perturbált formában, amitől az antianyaggá válik, az igazi építőanyag ugyanis szellemi halmazállapotú. Világunk az ebből redukált szintetikus képződményekből tevődik össze, fizikai jellemzőit pedig a különböző struktúrák adják meg. Az örök élet önmagában való [2], a biológiai lét viszont egy bizonyos elrendezettség következménye.

Zárványszerű rendszerünk úgy „illeszkedik” a Mindenséghez, mint egy síkidom a térbelihez. Pontosabban fogalmazva: világunk a térbelinek csak egy (elvetemült) vetülete. A kettő között pusztán dimenzionális határ van, amit a magasabb létfok felől simán át lehet lépni [3]. A történelem folyamán ez elvi okok miatt nem történik meg [4]. *Odaátról* azonban mindent látnak, sőt regisztrálnak [5], a homo sapiens számára elképzelhetetlen pontossággal. A Valóság „saját ideje” az örök jelen, melynek történései úgy hasonlíthatók a földi időben zajló változásokhoz, mint a tévékamera és a közvetített dolog közötti viszony. Amíg a szereplő egyet mozdul, addig az elektronsugár ezerszer is letapogatja. Így már érthető, hogy az Atya tudta nélkül egy veréb se esik le a földre.

Aki kizárólag a tapasztalati tényeket veszi figyelembe, tulajdonképpen ezt mondja: „én csak a valóság egyik oldalát nézem, és arra építek”. Az ilyen tudós előtt azonban az igazság teljesen rejtve marad, annak csak a perturbált 10%-át képes elemezni. Egy példa: a két dimenziós kutató egy három dimenziós mellszobor feléje néző alját, a talpazatot vizsgálva megállapítja: ennyi és ennyi négyzetcenti, ilyen és ilyen sűrűdési együttható, ekkora fokú szilárdság stb. Am az, hogy ez egy képzőművészeti alkotás esztétikai értelemben közömbös része, sohase derül ki számára. Az még kevésbé, hogy kit ábrázol, és mit mond, ha bedobunk egy dollárt a mellébe álló perselybe. Pedig a következő szöveget hallhatná: „e egyenlő *plusz* *minusz* em szer cé négyzet”, tehát a képlet negatív energiákra, vagyis az antianyagra is érvényes!

[1] Mk 5,30; Lk 8,46

[2] Jn 5,26

[3] Lk 24,36-7; Jn 20,19; ApCsel 1,9-11 „Olyan közel vagyok hozzátok, mint testetek ruhája.”

[4] Lásd *Az ember igazi tragédiája*, 5 – 18. old. (mek.oszk.hu/10100/10148)

A feltámadt Jézus megjelenései és eltűnései nem minősülnek beavatkozásnak, mert nem a világ, hanem csak a tanítványai vonatkozásában realizálódtak.

[5] vö. Mt 10,29-31; Lk 10,20

Aki egyszer sem él

A Sátánná lett tékozló fiú a saját birodalmában tartózkodik, hisz fizikai értelemben sem lehet máshol. Egy Valóság van, azon belül (és főleg amellel) nem lehetnek olyan objektumok, amiket vákuum választ el egymástól. A „fent” és a „lent” fogalma már csillagászati szempontból is értelmezhetetlen. A zárványszerű kozmosz ugyan véges, azaz minden irányban lehatárolt, de a szélrózsa nem igazíthat el bennünket a tekintetben, hogy világunk hol helyezkedik el az n -dimenziós, abszolút téridőben.

Negatív előjelű Princípiumunk nem is szeretné, ha mi ilyesmiken gondolkodnánk... Teljesen felesleges olyan hiábavalóságokon töprengenünk, mint életünk értelme... Ravasz módon nem az ismeretterjesztő anyagok ellen lép fel, hanem az önművelést, a kutató olvasást teszi „szalonképtelenné”. A filozofáláshoz szükséges csendet és zavartalanságot zajosan rohanó világunkban egyre nehezebb megteremteni. Nyúlfarknyi létünk félköríves, csak a középső harmada nevezhető emberinek, mert a feltörekvés és a hanyatlás korszaka is korlátozott lehetőségekkel jár.

Zsidókeresztény hitünk segíthetne, de igen kevesen fogják fel, hogy az ígélet földje agytekervényeink között terül el... A pálinizmus meg véget ért a címzetes apostol halálával, csak komikus módon senki sem veszi észre. Tudniillik, a világvége nem jött el az ő idejében, noha ez teológiájának sarkalatos pontja volt ! [1]. A nagykonstantini államvallás szimpla ideológia, máglyái a „tisztítótűz” fogalmának félreértése miatt lángolhattak fel. Tehát, először is meg kell értenünk; miről van szó [2].

Egyén és társadalom iszonyát elsősorban nem a kulturális különbségek okozzák, a közösségi együttélést az értelmi nivó alacsony szintje keseríti meg. A folklórrá süllyedt, ünnepi külsőségekben megmutatkozó, csak papíron létező felekezeti hovatartozás itt nem segít. A többség a család burkába menekül, ami viszont a szabadságunkat korlátozza... Ahhoz, hogy egzisztenciálisan (szuverén létezőként) is jó legyen a közérzetünk, férfinak, illetve nőnek kell magunkat érezni. Ha szerencsések vagyunk, akkor gyakorolhatjuk az önzés kettesben műfaját, ez azonban struccpolitika.

A jó akaratú ember boldogságkeresése naivitásra vall... Ebben kizárólag „a fizika költészete” segíthet, vagyis intuitive kell eldöntenünk; melyik valóság érdekel bennünket. Jelenlegi világunk genetikai aberrációkkal terhes közeg, amelyben alig-alig korrigálható testi adottságaink szabják meg a lehetőségeinket. Eszközeink szegényesek, a számunkra fontos információktól el vagyunk zárva, így bizonytalanságban élve, egyik átmeneti helyzetből a másikba sodródva, leginkább pótcselekvéseket végezve vegetálunk az agyonhallgatott szexuális nyomor közepette.

A valóságról ugyan le lehet rántani a leplet, de akkor beverik a fejünket. Ha hómokot szórunk a Gépezet fogaskerekei közé, a csikorgásra odarohannak az egyházfiak és gyorsan megolajozzák. Végső soron ezért fizeti őket a Sátán, bár ők ezt nem tudják, így még büszkéek is a dologra. Az igazi békességteremtés komoly műfaj, ahhoz égi felszerelésre van szükség [3]. Egy látszatra épülő világban mindent a külső határoz meg, úgyhogy a legszemélyesebb dologban, párunk megválasztásában is kompromisszumokat kell kötnünk.

[1] 1Kor 15,51-2 A téma bővebben: *Szentlecke Párról* (mek.oszk.hu/16500/16532)

[2] Jézus logionjainak elemzését lásd *A szűk kapu*, 175 – 317. old. (mek.oszk.hu/08000/08061)

[3] A tudás békéjét és biztonságát csak az tudja nyújtani, aki már a nyugalom helyén van, mert már beöltöztették a Magasságból jövő (Lk 24,49) hatalomba !

(Tm 1., 17., 23., 49., 59., 91., Mt 5,9; 11,28; Mk 10,28-31; Jn 8,51-2; 14,26-7)

Negatív előjelű Principiumunk ezen a világon korlátlan gazdasági, politikai és jogi befolyással bír. Főleg egy teokráciában, ahol az eleve őt szolgáló hierarchia a végrehajtó hatalmat is gyakorolja. Ezért vált mártírrá az összes próféta. Jézus esetében „láttamoztatni” kellett az ítéletet a világi adminisztrációval, de ez csak a protokoll betartása [1]. Ő már megkísértésekor tisztában volt azzal, hogy nem viszi el szárazon [2]. Aki a Sátán műveinek lebontását tűzi ki célul [3], legjobb, ha nyakába teszi a kötelet. Munkásságának szerves része a logikus gondolkodásra való rávezetés, ugyanis a Valóság kizárólag elvont filozofálással ismerhető meg [4]. A vallási szervezetek híveit a szuverén véleményalkotás és a döntésképeség hiánya teszi (félre)vezetettekké [5].

Az Emberfi azért tudta felforgatni az Erős házát (ott és akkor helyre állítani a rendet), mert megtagadta magát. Nem lehetett fogást találni rajta, hisz lemondott a társadalmi érvényesülésről s a nemi élvezetekről [6]. Követői, hozzá hasonló módon, szintén a teljes megvilágosodás *után* birkózhatnak meg e két csábítással. Ha már „beöltöztették őket a Magasságból jövő hatalomba”, akkor hegyeket is mozgathatnak [7]. Az ember nukleonjaiból feltörő mag-energia időbeli katalizátorként működik, vagyis felgyorsítja az amúgy természetes folyamatokat. A betegség és a halál azt jelenti, hogy a Valóság szellemi halmazállapotú szövete perturbációt szenved, tehát az, amit mi csodának hiszünk, csak egy szálirányban való kisimítás. Ez a béta-bomlásnak nevezett jelenség előbb vagy utóbb magától is végbe megy, amikor az anyaggá görbített szellem hazafelé indul.

- [1] Jn 19,11 Az egyház a modern időkben is a világi hatóságokra bízta a kivégzéseket, mintegy elhárítva magáról a felelősséget.
- [2] Mt 16,24 Itt a kivégzés eszöközéröl van szó, nem holmi „mindennapi keresztröl”!
- [3] Tm 72., Mt 26,61; Mk 13,2; 14,58; 15,29; Jn 2,19; ApCsel 6,14; 1Ján 3,8b; Isz 183/62
- [4] 1Ján 5,20; Tm 1., 2., 3., 4., 43., 89., 95., 109., 115: Gondolkodás alól a nők sincsenek felmentve!
- [5] Tm 34., Mt 9,32-4; 12,22-36; Mk 3,20-35; Lk 11,14-23
- [6] Lk 14,25-7; Jn 14,30b; Tm 6., 79., 88., 99.
- [7] Lk 24,49; Tm 107., Mt 17,20; 18,19; Mk 11,23; Isz 123/204

Erő a térben

A szilárd testek túlnyomó részt üres terekből állnak, erről pedig a kvantumelmélet alig ejt szót, holott azokban rejlik a lényeg. Az alábbiakban felvázolt tére-erő-mechanika rá fog mutatni e tényre. Köztudott, hogy az anyag által elfoglalt hely aránya a teljes térfogathoz képest elenyésző. Ez az atomok belsejében is így van, és a világűrben is, ahol egy köb-kilométerben mindössze két porszem található. Most nem a részecskékről beszélek, amit a laikusok parányi anyagmennyiségnek gondolnak... A részecske azonban nem szemcse. Nincs tömege, térfogatát nem tölti ki semmi anyagi. Ezért aztán a gravitáció se hat rá. A Mindenség szövetének élő szálairól van szó, melyek egyszer energia, másszor hullám formájában nyilvánulnak meg. Az atom „üres” része a perturbált szövet energiaállapotának hullámszerű, átmeneti változásaiból áll.

Az atom belsejében levő méretek és távolságok érzékeltetését már sokan megkísérelték, most emberi léptékben szemléltetem... Képzeljük azt, hogy lebombázott, a földdel egyenlővé tett fővárosunk központjában állunk. Mi vagyunk a mag, az elektronfelhő pedig valahol az egykori külváros környékén gomolyog. Ehelyütt jegyzem meg, hogy a CERN [1] kör alakú részecskegyorsítójának átmérője több kilométer, igazán jelentős megfigyelésekhez viszont a kört valahol a Jupiter pályáján kéne megrajzolni.

A szóban forgó intézmény valósággal gyártja a részecskéket: a felfedezettek száma a kétszázat is túllépte, bár jellemző élettartamuk csupán néhány milliszekundum. Ötven évvel ezelőtt mindegyikért Nobel-díj járt volna... Ez a „termelés” azonban kaleidoszkópszerű, tudniillik egyetlen elektromágneses erőter végtelen számú variációit figyelik meg. Magyarán: az anyag megnyilvánulásait maguk a különböző kísérletek váltják ki. Tehát a tudósok azt fedezik fel, amit ők idéztek elő!

Nem mindegy, hogy egy bizonyos felületet megérintünk, megsimogatunk, ráütünk, belecsípünk vagy megégetünk, mert más-más lesz az arra adott reakció... Főleg akkor, ha a 98%-ot kitevő „üres” térben hemzsegnek a virtuális részecskék. Amit mi kézzel fogható módon (vagyis eleve rossz eszközökkel) vizsgálunk, az szellemképet okoz a tévénk monitorán, ahol a Valóság csak ideig tartó, torz formában jelenik meg. Hogy pontosan mi, az az antennánk forgatása miatt állandóan módosul.

A Mindenség szellemi halmazállapotú építőköveit tudatlanságunkban antianyagnak hívjuk. Ennek részecskéi a negatív előjelű Princípium bűnös perturbációja miatt folyton ellenállásba ütköznek, így kénytelenek különbözőképp megnyilvánulni, fölös energiájukat sugárzás formájában, gyakran az érzékelhető-mérhető spektrum tartományában adva le. Kísérleteinkre is reagálnak, ezért lehetetlen rajta kapni őket. Bizony, az Életet hordozó szövet szálai ismerik egymást... [2].

A kvantumegyenletek a hozzájuk tartozó elektrodinamikában azért adnak végtelen eredményeket, mert a vákuum energiasűrűsége végtelenül nagy. Ez nem csoda, hiszen a lefojtott isteni tére-erővel van dolgunk, egyfajta *sarokba szorított* energiával [3]. A kitapintható anyag nem valami külön álló dolog, hanem az egyetlen létező Valóság fonákja. Az igazság tehát „odaát” van, egy másik dimenzióban, valószínűleg az n -edikben egzisztálva. Beszélni is alig tudunk róla, mert nincsen hozzá terminológia. Ennek hiányában pontos definíciókat sem alkothatunk. Ez már a kvantummechanikánál kiderült.

[1] Conseil Européen pour la Recherche Nucléaire (Európai Atommag Kutató Tanács)

[2] Mt 10,29-31

[3] Werner Heisenberg megfogalmazása.

A Valóság csak nekünk transzcendens, az örök jelenben leledzők számára természetes lételem, amelyet a közvetlen istenkapcsolat térerőszerűen hat át. Kozmikus világunk az ő nézőpontjukból egy abszurd módon funkcionáló parányi zárvány. E perturbált rendszer összetevői önmagukban életképtelenek, mert degradált módon való egzisztálásuk fogaskerék jellegű. A biológiai létet fotoszintézis táplálja, véges mennyiségű energiát szolgáltatva. Folyton lemerülő akkumulátorunk kvantumokban kapja az életerőt. Ez olyasmi, mint a tömeg közé szórt aranytallérok. Aki kapja, marja... A biológiai élet energiafelvétel és -leadás. Még a hasznosítása is tékozlás... Odafent pénz nélküli gazdagság van, mert semminek nincs ára.

Mi azonban születésünk óta a halál felé tartunk [1]. Szervezetünk lassan de biztosan kopik. Ez az anyagkifáradás a szándékosan választott struktúra következménye [2]. Az embergyilkolás abban is megmutatkozik, hogy eleve korlátozott élettartamra vagyunk méretezve. A kvantummechanikai komplementaritás miatt energiánk az élettani folyamatok során felemészthetődik. Utódnemzésünk pirrhuszi győzelem: ismét olyan sejtet hozunk létre, ami képes felvenni a központi csillagból érkező fotonok energiáját, ha (szó szerint) napvilágra kerül. Ám ez az élet nem önmagában való, olyannal csak a tökéletes ember ajándékozhat meg másokat [3].

Az Einstein által is kárhoztatott kvantummechanikai véletlen változó ténykérdés... Ez azért van belekalkulálva az ördögi rendszerbe, hogy semmi se legyen biztos. Kozmikus világunkban semmi se lehet abszolút, hisz ez a dolog lényege! A fény sebessége se az. A kísérleti megfigyelés azért változtatja meg az eredményeket, mert de facto belenyúl egy „éles” helyzetbe, amit a saját idő is befolyásol. Világegyetemünk nem statikus, örök valóság, állandóan ketyegő órával. Az abszolút időt „odaát” mérik, ám ott nem mesterséges lámpák (izzó gázgömbök) biztosítják a fényt [4]. Ott az energia minden irányban egyforma erősséggel fogható, mert gömbszerűen s gyengítetlenül terjed tova. Az az igazi tér-idő-kontinuum, ami nincs „meggörbítve”.

Amit jelenleg érzékelünk, az csupán az n -dimenziós Valóság szegényes, szinte síkbeli vetülete. Példával szemléltetve: tegyük fel, hogy egy olyan kör közepén állunk, amit felénk forduló emberek alkotnak. Akármerre nézünk, ezeknek az „élő hasáboknak” csak az egyik oldalát látjuk. Mindegyikük trikóján van egy betű, ami összeolvasva értelmessé tűnő szöveget ad. Következtetéseinket ennek alapján hozzuk meg, és nagyon elégedettek vagyunk magunkkal. Igen ám, de ekkor némelyik „hasáb” kifordul, egyik erre, a másik arra, olyan is van, amelyik teljes hátraarcot csinál. A trikókról kisilabizált szöveg (a természettudomány) ekkor értelmetlenné válik.

A fejezetben vázolt térerő-mechanikára persze azt is lehet mondani, hogy csak az anyagra érvényes, hiszen én – a homo sapiens! – szabadon mozgok a rendelkezésemre álló térben, akár csak az atommag körül keringő elektronok... *Ha van energiám, akkor abban a tartományban, amelyet érzékelni tudok, megszerezhető eszközeimmel, a kapott információk alapján, olyan lehetőségeket teremthetek magamnak, amelyet csak akarok, a newtoni fizika keretei között...*

[1] Isz 104/218

[2] Jn 8,44

[3] Fülöp-evang. 106.

[4] Jelenések 22,5

Mi lett volna, ha...

Az időutazás mindenki számára szimpatikus elképzelés. Én is kedveltem az ilyen témájú filmeket, és ez azt bizonyítja, hogy vannak emlékeink a jövőből [1]. Várakozásaink bizonyos értelemben be is fognak teljesedni, ám erről majd később... Kezdjük a klasszikus változattal, mely arról szól, hogy jelenlegi hústestünkkel a múltba, illetve a jövőbe látogatunk. Ez természettudományos képtelenség, a jól ismert okok miatt. Ha például véletlenül elgázolnánk valamelyik felmenőnk, akkor mi se kerülhetnénk arra a helyszínre, ahol éppen vagyunk. Kijátszani a jövőt se lehet. Tegyük fel, hogy a sportfogadási eredmények birtokában visszatérünk a jelenbe, s hatalmas nyeresémet söprünk be. Ezzel a pénzzel kezdenénk valamit, ami ismét megváltoztatná a múltat, vagyis a jövő felől nézett jelent. Lehet, hogy csapatunk más összeállításban lépne a pályára, ami a meccs elvesztésével járna.

Valójában ennél sokkal kisebb dolgok is megváltoztathatnák a történelem menetét. A káoszelmélet nemcsak fantazmagória... Egy prérifarkas kaparászása több ember életét befolyásolhatja [2]. Erről eszembe jut egykori rákoskeresztúri szomszédunk, aki azt állította, hogy a kártevő lepke a mi telkünkéről repült át hozzájuk. Édesapám azt válaszolta neki: ő meg látta a hernyóját, amiből a lepke lett.

Einstein szerint a világegyetem statikus és örök, idejét pedig egy állandóan ketyegő óra méri, ami az abszolút időt mutatja, valahogy úgy, mint a greenwichi obszervatórium műszere. Az univerzumon belüli saját időket a rendszeren belüli mozgás sebessége és a megfigyelők helyzete jellemzi. Ebből az következik, hogy ha nincs csillagközi úrhajózás, akkor időutazás sincs. Ez az *elvi lehetőség* tudniillik csak a fénysebességet megközelítő értékeknél kezd előállni. Ezért nehéz a relativitáselmélet kísérleti bizonyítása.

Más világok meglátogatása esetén nem a fénysebességgel való repülés okozza a fő problémát, hanem az arra való felgyorsulás és a megállásig tartó lassulás. Ez a két folyamat az expedíció idejének 90%-át rabolná el, az emberi szervezet csekély tűrőképessége miatt. Még nagyobb baj, hogy amíg nem az utazótempóval haladunk, addig számunkra is normálisan telik az idő, tehát az oda-vissza úton garantáltan természetes halált halnánk. Magához az intersztelláris közlekedéshez nem kell sok energia, mert a világűrben – ha eltekintünk a mágneses és gravitációs mezők hatásától – elhanyagolható a közegellenállás. A manőverezés viszont, hajónk összsúlyának függvényében, nagy mennyiségű üzemanyagot igényel, amit tárolni is kell valahol. Le- és felszállások közben készleteink erősen megcsappannának... Példaként említem meg a helyből felemelkedni képes harci gépeket, amelyek nem terjedtek el túlságosan, hatalmas fogyasztásuk miatt.

A párhuzamos világegyetemek létrejötte, és az azok közti átjárás lehetősége egész más kérdés. Rövid út nincs, mert az einsteini görbült téridő fekete lyukaiban olyan erős a gravitáció, hogy még a fényt is csapdába ejti. Egy ilyen időalagútba való ugrás esetén csupán kósza impulzusok maradnának utánunk, mert hústestünk minden egyes atomja annihilálódna. Ha megvalósulna az utazás nélküli teleportálás [3], az egyik fél számára se járna katasztrófális következményekkel. A felkeresett civilizáció jelenének megváltoztatása ugyanis beleintegrálódna annak történetébe. Ez történne akkor is, ha ufonauták érkeznének bolygónkra.

[1] Tm 18., Jn 1,1–2; 6,62; 8,58

[2] Louis L'Amour: *Aranyásók* (Vadnyugati történetek, Kozmosz Könyvek Budapest, 1985.)

[3] Lásd a 20. oldalt.

A negatív előjelű Princípiumunk által létrehozott kozmikus birodalomnál maradva, nyilvánvaló, hogy a Földön kívül is élnek értelmes lények. Giordano Bruno már a középkorban ezt vallotta. Őket sem az Abszolútum teremtette, hiszen Isten emberré degradált lelkeket se akart látni. Az univerzumunkon belüli idegen világokra feltehetőleg a biológiai rotáció miatt van szüksége a Sátánnak, melyet a rendelkezésére bocsátott véges anyagmennyiség kényszerít ki. Hogy érdekében áll-e ezek találkoztatása, azt nem tudni.

Egyszer mi magunk is meg fogunk jelenni a saját világunkban. Ez egy személyre szabott időutazás lesz, és nem előkelő idegenekként veszünk részt rajta. A beszállókártyát akkor nyomják a kezünkbe, amikor halhatatlan lelkünk visszakerül oda, ahonnan származik [1]. Akkor interaktív módon nézhetjük végig életünk videóját, bár semmit se változtathatunk rajta. Viszont olyasmiket is láthatunk és hallhatunk, amiket a múltban nem. Háttér információkkal felvértezve tekinthetünk bele bizonyos dolgokba. Megtudjuk, miket mondtak rólunk a hátunk mögött, hogyan értékelték bennünket... Miért úgy alakultak a dolgok, ahogy...

Végre „szemmagasságba” kerülünk mindenkivel, anélkül, hogy árthatnánk egymásnak. Ott lesznek hozzátartozóink és tágabb világunk szereplői. Velük szemben elkövetett bűneink, következményeikkel együtt, napvilágra kerülnek [2]. Akkor az arcukba vágathatjuk, ami a szívünket nyomja, s ők is beolvashatnak nekünk. Ha tudjuk, megvédhetjük magunkat, bebizonyíthatjuk igazunkat. Minden eszközünk meglesz hozzá, ahogy persze nekik is. Ha ezen túl vagyunk, és nem sült ki a szemünk, betekintheünk a történelem kulisszái mögé, különös tekintettel azokra a gazdasági-politikai-jogi tényezőkre, melyek a mi életünkre is kihatottak.

A hivatalos keresztény katekézis nem tud egyértelmű választ adni arra, hogy Isten mit akar az embertől... Szövegelemzésen alapuló biblikus teológiával garantáltan többre megyünk [3]. Az erkölcsi-etikai megtisztulás persze szép dolog, de élethossziglan elnyújtott formában csupán illúzió [4]. Különben is: milyen bűnöket kéne meggyónni? Azokat, amiket el se követtünk volna, ha nem ide születünk ?

Szerencsénkre ezt az aiónokig tartó, sportszerűtlen meccset, érvénytelensége miatt, ki fogják törölni a Valóságból, bűnökre s érdemekre való tekintet nélkül. Az okos embernek éppen ezért innen nem kell semmi... Ilyen áron nem... Jézus felismerte, hogy az arany és a trágya teljesen egyforma, mert mindkettő evilághoz tartozik [5]. Erre mi is ráébredhetünk, ha nem csatlakozunk a csordaszellemű többséghez.

[1] Jn 6,62

[2] Tm 5.

[3] *Krisztusi kiskáté* (mek.oszk.hu/14600/14656)

[4] Tm 90., Mt 23,25; Lk 11,39 A lényeg rendbe tevésével automatikusan rendbe teszünk mindent !

[5] Isz 135/220

M E L L É K L E T

Tévedni emberi jelenség

Bevezetés

Pierre Teilhard de Chardin magyar nyelven kiadott válogatott írásai a 80-as évek elején kerültek először a kezembe. Akkor még túl fiatal voltam a feldolgozásához, most azonban már vállalkozhatom egy recenzióra. Az anyag igen nehezen emészthető a túlságosan sok nagybetűvel kezdődő szó miatt. A dőlt betűs kifejezések s mondatok szintén zavaróak: az ember többnyire feleslegesen tulajdonít nekik különleges tartalmat. Szerzőnk persze nem szélhámos ködösítő; egyszerűen megköveteli tőlünk a személyével és látásmódjával való teljes azonosulást. Saját terminológiáját erőlteti ránk: aki nem aszerint gondolkodik, nem fogja megérteni közlendőinek lényegét. Mondanivalója sohasem világos, s az olvasó már itt gyanút fog. *Az igazság ugyanis formájában is egyszerű.*

Tárgyalás

Már a könyv elején figyelmeztetnek bennünket: az anyag túlnyomó részét Chardin nem a közlés szándékával írta, s utólag sem korrigálta. Így könnyű kikerülni a kritikát... Ez az eljárás engem Mao Ce-tung verseskötetére emlékeztet, ami Magyarországon jelent meg, az ötvenes években, minimális példányszámban. A költemények még úgy is borzalmasak voltak, hogy a nyersfordításból Kossuth-díjas művészek igyekeztek kihozni valamit. A Nagy Vezér szintén *csak úgy* adta át a műveit valakinek, azok publikálása miatt „meg is haragudott...”

A szerző tulajdonképpen egy tudományos köntösbe burkolt, egyéni hitet tár elénk, melynek szubjektivitását nem győzi hangoztatni. Chardin ismeri és használja az ismeretelméleti szakzsargont, sőt tisztában van az egyes ágazatok lényegével. Ezzel lekörözt minden egyházfit, főként a híveket, akik a vastag kötet előtt hajtanak fejet... A terjedelem azonban nem garancia a minőségre. A kutatók körében nem is aratott osztatlan sikert, csak az ilyen témákon eladdig nem gondolkodó vallásos réteg kapta fel a fejét. Ez egyáltalán nem azt jelenti, hogy fel is fogták azt, amit olvastak, a nem-értés azonban paradox módon növelte a szerző tekintélyét.

Amennyi jót tett a tudomány és a hit összebékítésének terén, annyi kárt is okozott a jézusi kereszténységnek. Az egyház álláspontja szerint materialistának minősül, ám az anyagelvű tudósok szemében egy félkegyelmű, akire csak legyinteni lehet. A modern teológia mércéjével mérve még elrettentő példának sem jó, mert műve túl hosszú. Csak a válogatott, magyar nyelvű kiadás 680 oldal... A mára – ismeretelméletileg – méltán elfeledett Albert Schweitzer csak „poros” lett [1], Chardin írásai azonban papi lírával keveredő filozófiának minősülnek, ami a legrosszabb párosítás.

A szerző teológiája, s főképpen krisztológiája kritikán aluli, Bulányi György messze felülmúlja... Utóbbi tudniillik igyekszik a Szentírás talaján maradni, a helyenként Pálra hivatkozó, Jézust egyáltalán nem értő Péter (Pierre) viszont elképesztő módon kijelenti: *„Az evangélium mára érthetatlenné vált”*. Elég már a sok bárányból és juhból... [2].

[1] Kritikáját lásd: *Új írások – régi témákban*, 42 – 50. old. (mek.oszk.hu/08700/08766)

[2] Csodával határos, hogy Jézus „képes beszéde” örök időkre szólóan és szabatos módon meg tudja őrizni az egyértelmű mondanivalót: az (egyváltalan nem) „elveszett” juh legfőbb tulajdonsága az, hogy nincs a (csordaszellemű) nyájjal! (Bővebben: *Bulányi, a tisztelendő*, 17 – 19. old. (mek.oszk.hu/10200/10251)

Chardin szemlélete nem geocentrikus, és ezért haladónak minősül, ám a Kozmoszban való rekedés nem igazi előrelépés, csak ugyanannak a dolognak a tágabb térbe való helyezése. Ezért nem juthat el az univerzumunkat zárványként körülölelő, valóban végtelen Mennyszázig. Ő földhöz ragadt módon evilág gondjait akarja a nyakába venni, nem a Fiú kivégző keresztjét [1].

Az emberiség eddigi nagy vallásait „szörmentén” intézi el, négy-öt bekezdésben... Megbocsáthatatlan módon szót se ejt a júdaizmusról, pedig a kereszténység anélkül tárgyalhatatlan. Ehelyett hol Murphy törvényéhez hasonló dolgokkal jön elő (ami megvalósulhat, az meg is fog valósulni), hol triviális megállapításokkal: „A leginkább érinthető a test. S a férfi számára a test – a női.”

Saját vádbeszédét, avagy sírfeliratát is megfogalmazza:

Ha valami belső felfordulás következtében egymás után veszíteném el a hitemet Krisztusban, hitemet a személyes Istenben, hitemet a szent Szellemben, azt hiszem mégis rendületlenül továbbra is *hinnék a Világban*. A Világ (a Világ értéke, tévedhetetlensége és jósága): végeredményben ez az első, utolsó és egyetlen dolog, amiben hiszek. E hit által élek. S érzem, hogy halálom pillanatában minden kétely fölé kerekedve ennek a hitnek adom át magam [2].

Befejezés

Végezetül álljanak itt, az egyértelműen evilág fiának minősülő, Pierre Teilhard de Chardin szavai, melyek ismeretelméletére is kimondják az ítéletet: „Gyakran kérdezem magamtól: nem vagyok-e játékszere valami lelki délibábnak?”

De. Határozottan.

[1] Mt 16,24 Tegye nyakába a kötelet... Barátkozzon meg a biztos halál gondolatával...

[2] *Út az ómega felé*, 446. oldal tetején. Dólt betűs kiemelés Chardintól.

V Á L A S Z O K

A *fizika költészete* c. tanulmányomra érkezett ismeretelméleti és teológiai kérdésekre

1.

Az *értelmes* élet nem vegetatív, nem állati, s nem emberi. Még ez utóbbi is túlságosan gépies és kiszámítható... Az elcsépelet vicc szerint csak a Földön kívül létezhet értelmes élet...

2.

A civilizáció kifejezés önmagában nem pozitív dolog. Csak egy populációról van szó, mely valamilyen szinten meg van szervezve. A természet is jól működő életközösség.

3.

A madáchi falanszter a jelenlegi berendezkedésnél hatékonyabb (olcsóbb, ökológikusabb) lenne. Ezzel persze nem dicsérem, hanem a mostanit kritizálom.

4.

A „végtelen” nem térbeli dolgok vég nélküli sora, hanem kimeríthetetlen térerő.

5.

A világűrbe kisugárzott és szondákon szétküldött üzeneteink leginkább időkapszulának jők, a földi utókor remélhetőleg tanul belőle.

6.

A térerő-mechanika egy n -dimenziós (örök) élet „fizikája”. Mi egy saját időben funkcionáló három dimenzióra redukált közegben vergődünk.

7.

„Ez az egész” csak ismeretelméleti síkon érthető meg, és matekkal nem bizonyítható... Paulinak is beletört a bicskája.

8.

A Jóistennek semmilyen célja se lehet az emberrel, aki egy degradált létező. A vallások szerint is csak *odaát* emelkedik vele szemmagasságba. Együttműködés csupán ez után lehetséges. A társadalom (látszólagos) evolúciója nincs hatással a halandó egyénre.

9.

A negatív előjelű Principium nyilvánvalóan embergyilkos, hiszen gyehennának minősülő rendszerében kollaboránsai (a világ fiai) is annihilálódnak (vö. Mt 10,28b).

10.

A meghalt emberek testben való feltámadását nem úgy kell érteni, hogy a régi porhüvelyüket kapják vissza. Ez fizikai és teológiai lehetetlenség lenne. Hús és vér nem örökölheti Isten királyságát [1], azaz egy n -dimenziós világban a bennünket alkotó atomok nem rendeződhetnek el rosszul. Kényszerpályáikat most járják be, ezért várja a (negatív Princípium által) teremtett világ *epedve és feszültségben* a nagy változást, a harmóniához való visszatérést [2]. Az emberi hústest kezdeti tökéletessége is hiábavalóságnak volt alávétve [3], a mai ádámok és évák többsége pedig már a külsejével sem lehet megelégedve. Senki se akar a régi formájában feltámadni, ráadásul úgy, hogy hiányosságaival *örökre* meg kell barátkoznia...

11.

Az emberi szépség „állam az államban”. A társadalmi élet csaknem minden szegmentjében önző és szuverén módon gyakorolja magától értetődő hatalmát. A férfiak s nők többsége, nemi sajátosságainak aránytalansága vagy hiánya miatt, szexuális nyomorban tengődik. A csúnyaság azért van beprogramozva a rendszerbe, hogy a boldogságát kereső lény bármikor kézivezérelhető legyen. Az érzéki szerelem selyemzsinórja nemcsak a hoppon maradottakat fojtja meg, hanem azokat is, akik ráragadnak erre a mézesmadzagra. Jézus szerint „Sok egészséges test, ragyogó/csinos arc, beszédes nyelv fog holnap a tűz közepén kiabálni” [4]. Nem a szépek elítéléséről van szó, ez egyszerű ténykérdés. A szexbomba olyasvalamit villant fel, ami valójában nincs a birtokában, nem gyakorol felette ellenőrzést. A kecsesség szó szerint *átvonul* rajta. Evilágon udvarló és körüludvarolt is árnyak után fut...

A szerelem nem más, mint a szépségre irányuló természetes birtoklási vágy, mely ösztönös önátadásra is készíteti az egyént. Öntudatlanul kibocsátott ingerekre való, *akarattól független* reakció. Az érzések viharzása szó szerint *rabul ejti* az embert. Látszólag egyetlen személybe szeretünk bele, valójában abba a valamibe, amit az illető (teremtője szándékai szerint) megtettesít. Ez a testi-lelki szenvedély (a beteljesülés mértékétől függetlenül) tragikus végkifejletig is mélyülhet. Magyarán: az alany elvesztheti az eszét, s ezzel megmenekülésének *egyetlen* eszközét.

12.

Madách Imre saját kételkedése miatt csempész dualizmust az Úristenbe. Lucifer azonban nem társteremtő, ahogy Ahriman sem az [5]. Ez a költői szabadság (vagy inkább: szabadosság !) Sajnos, Miltonnál, Goethénél és Chaucernél is tetten érhető.

13.

Madách első ránézésre materialista filozófus, akit egyéni sorsa tett a Jóistennel perlekedő gondolkodóvá. A vallásos, idealista felfogást: „*A gondolat s igazság végtelen, / Előbb megvolt az, mint anyagvilágod*” – matematikát és szimmetriát ismerő tudósként támadja:

*Előbb való-e rózsánál az illat,
Alak a testnél, s napnál a sugára ?*

[1] Jn 3,6; Tm 113., 1Kor 15,50–3

[2] Róm 8,19–22

[3] Tm 86.

[4] Isz 201/103 és: Mk 9,43–50 (Mt 10,28)

[5] Zarathustra így nevezi a Sátánt.

*Minden felfogás és minden érzés
Mely benned feszül,
Csak kisugárzása e csoport anyagnak,
Mit földednek hívsz, s mely, ha más leendne,
Nem létezhetnék többé, veled együtt. –
A szépet, rútat, üdvöt és pokolt
Csak szellemtől vontad el magadnak,
Mely kis hazádnak rendét lengi át. –*

Ezzel persze nem állítja azt, hogy Istent csak kitaláltuk, mi vetítjük ki magunkból, magunknak. Az igazi materializmus a társadalom, az emberiség istenítése, ezt pedig épp örökifjú művével cáfolja, ahogy több költő is [1]. Pont a Tragédiából derül ki, hogy hely- és korszakváltásokkal nem oldódik meg semmi... Az ún. „fejlődés” nem más, mint a régi erővonalak modern körülményekhez való igazítása.

Madách más civilizációk (értelmes életformák) létezését is lehetségesnek tartja:

*Oh, ami itten örökös igazság,
Egy más világban az tán képtelen,
És a lehetlen tán természetes.
A súly nem létez, a lét nem mozog,
Mi itten lég, az ott tán gondolat,
Mi itten fény, az ottan hang talán,
S jegecül tán, mi itten növe nő. –*

Ehelyütt kapja el őt a több dimenziós térerő-mechanika szele. Ha az Abszolútumot homokrakásnak fogjuk fel, akkor „végtelen” (vagyis az örök jelenben végbe menő) kaleidoszkópszerű teremtése újabb és újabb homokvárakká való formálódás. Ez azt is jelenti, hogy minden, ami van, Tőle–Belőle származik. Ennek egy parányi részét (a szabad akarat miatt) perturbálni lehet, például a téridő – valójában az anyagszerkezet – meggörbítésével.

14.

A Bibliában szereplő első és második teremtéstörténetet nem szabad összekeverni, mert két különböző hagyományt rögzítenek. A másodikat nyilvánvalóan földműveléssel foglalkozók írták, akik számára ez a tevékenység már az isteni átok előtt természetes volt. Egy mezőgazdász számára az sem kérdés, hogy a kultúrnövényeket és a termést *őrizni* kell, mégpedig a kártevőktől [2]. Az első teremtéstörténet állattenyésztő írói „bakot lőttek”, mert egy időben teremttették meg Istennel a háziállatokat és a vadakat... [3]. (Előbbiek csak utóbbiak domesztikációja révén jöhettek létre, miként a kutyák is farkasokból szelődültek.) Számukra másvalami volt evidens, nevezetesen a csúszómászók és a ragadozók léte, akik *természetes ellenségként* lábasjóságukat veszélyeztették.

[1] pl. József Attila: *A világ megokolt utálata* In: *Az elvetett kő*, 67. old. (mek.oszk.hu/15000/15052)

[2] Ter 2,15; 3,23

[3] Ter 1,24–5

Eme fejezeteknek a hitelét a tudomány már épp eléggé megtépázta, lényeg a lényeg: Káin „megölte” Ábelt, azaz a nomád pásztorkodást felváltotta az istállózó állattenyésztés. A honfoglaló magyarok is hasonló okokból kényszerültek életmódváltozásra; „kalandozásaikat” beszüntetve letelepültek, politikai és vallási kompromisszumokat kötve szomszédaikkal.

A bűnbeesés mítosza egyetlen célt szolgál: szerzőik ily módon akarják lenyomni a torkunkon a halállal végződő biológiai rotációt. Jó meglátásuk szerint ugyanis az ember porból és vízből lett [1], tehát sárba gyúrt kis lélek (mímeli urát, a negatív előjelű Princípiumot). Ez a „zsebkiaadású káoszharcos” a Hazugság atyjának akaratát teszi, programvezérelt módon [2].

15.

Az állatok szaporulata állat, az emberé ember, Istené pedig Isten. Ha azt állítjuk, hogy Isten embert teremt, az olyan, mintha azt mondanánk: az ember állatokat nemz. Maga alatti világot csak egy önző és önfejű demiurgosz csinál. Degradált kreálmányait különböző szabadsági-értelmi fokokon hierarchiába rendezi. Változóságuk az automatikus és kényszerű reprodukció, anyagcseréjük a biológiai körforgás szolgálatában áll. A tápláléklánc működése véres és könyörtelen. Negatív előjelű Princípiumunk ezt így látta jónak, s a homo sapiens – a teremtés koronájaként – el is fogadja.

16.

A Biblia első szava így hangzik: *kezdetkor...* Vajon a teremtés kezdetéről van szó, vagy Isten kezdetéről? Ha kicsit gondolkodunk, belátjuk, hogy a kettő ugyanaz. Az Örökkévaló nem teremthetett „egyszer”, hiszen saját idejében (az örök jelenben) nem jelölhető ki az „egyszer” időpontja. Az Abszolútum folyamatosan Isten, egy percre sem szűnik meg annak lenni. Éppen azért nevezzük teremtőnek, mert a teremtés az éltető eleme. Szakaszos teremtése meghasonlást és pusztulást eredményezne. Matematikailag kifejezve: a + és a – összevonása mindig mínuszt ad. Ám van egyszerűbb megoldás is, ha a kinyilatkoztatás forrására hallgatunk. Jézus azt mondja: „Atyám mostanáig munkálkodik, én is munkálkodom” [3]. Isten tehát a szombati pihenőnapon se megy szabadságra, hisz a teremtési tevékenység, a jót tevés – maga a szabadság.

17.

Isten nem világot teremt, amennyiben világon környezetet és lakókat értünk. Teremtése önmaga gömbszerű kiáradása. Egy fémgolyó vizsgálata mindenhol ugyanazokat a sajátosságokat mutatja, s felszínének minden pontja középpont lehet. Ez a szerkezeti és tartalmi homogenitás, a lelkület és a viselkedés összhangja [4], kizárja alsóbbrendű dolgok, például emberek, állatok s használati tárgyak teremtését. A kutya szereti a gazdit, de ha megértené a köztük lévő jogviszonyt, akkor ő is ember szeretne lenni. Következésképpen sose telepedhetünk le egy mennyei padra, mert ott nem lehetnek ilyen ülőalkalmatosságok. Isten fizikailag sem választható el a teremtési aktustól, a teremtett világtól s az azt benépesítő teremtményeitől.

Zárványszerű elkülönülés csupán a szabad akarattal járó rossz döntés miatt jöhet létre. Az Atyának minden Fia vonatkozásában el kell vágnia a köldökzsinórt, különben nem teremthetne szuverén létezőt... Ez egy bevállalható rizikó, hiszen a negatívumok is Istennel történnek. Ő szenved a hústestbe zárt homo sapiensben is. Jézushoz hasonló emberi fiai/leányai [5] akkor lehetünk, ha ezt aényt felismerjük [6].

[1] Ter 2,6–7

[2] Jn 8,31–47

[3] Jn 5,17

[4] Tm 10., 21., 61.

[5] Tm 115.

[6] Tm 1., 2., Mt 5,44–8; Jn 10,34–8

18.

Az értelmes teológia a monoteizmussal kezdődött. Helyes istenkép ugyanis csak akkor rajzolható, ha az Abszolútumot egy és oszthatatlan személyként kezeljük. Ez az egység persze nem numerikusan értendő, hanem lelki homogenitás és érzelmi töltés szempontjából. A dualizmus tehát ki van zárva, marad a tömör szeretet, ami irgalomban mutatkozik meg. Az Örökkévaló szellemi létező, és erre a zsidók jöttek rá [1].

Ábrázolásának tilalma nem véletlen, mert így csak elmélkedéssel közelíthető meg. A „Ne csinálj magadnak faragott képet...” parancs gondolkodásra inspirál! Az első, legfőbb parancsolat egyenesen azt követeli, hogy Istent egész szívünkben, egész lelkünkben, *egész gondolkodásunkból* (teljes belátásból = a logika előtti feltétlen fejet hajtással) kell szeretnünk [2]. A „minden erőnkben” hozzáfűzés is ezzel függ össze, hiszen a filozofálás-hoz idő, csend, zavartalanság, nyugalom és energia szükséges.

Az egykori názáreti építőmester érdeme kezdetben nem volt más, mint a szombatonkénti teologizálás [3]. Ezek a fentről lefelé (az Örökkévaló tulajdonságaiból kiinduló) logikus [4] eszmefuttatások ébresztették rá arra, hogy a királyság *lehetősége* bennünk, az agyunkban van [5]. Jézus helyes következtetések levonásával szállt alá a mennyből [6], ezért válhatott a júdaizmusból eladdig hiányzó kinyilatkoztatás forrásává.

19.

Isten látható – a teljes megvilágosodástól kezdve, ami egy gondolkodási folyamat lehetséges vége. Az óceán vize egy kémcsőben is felfogható... Persze, ez nem olyan, mintha a partról néznénk, vagy egy ringatózó hajóról. Ám a szellemi szövet (az igazi anyag) homogenitása miatt minden összetevő benne lesz.

20.

A szabadgondolkodás tautológia. Autodidakta okosodás csak „zöldmezős” teológia művelésével [7] képzelhető el. Logikára épülő házunkat [8] az alapoktól kezdve kell felhúzni. Jézus mondásai ezt sulykolják. A *kereső* azonban nem lesz magányos: angyalok és próféták látogatnak el hozzá [9]. Itt nemcsak a régiekre kell gondolni, hanem az újakra is; költőkre, írókra, filmrendezőkre. Bulányi György szerint már régóta ők dolgoznak be erre az üdvtörténeti területre. Ez lehet az egyik oka a (klasszikus) prófétai státus kihalásának. A sokat emlegetett keresztény kultúra sajna nem más, mint dicstelen múlt, a meggyilkolt próféták siremlékeinek díszítgetése.

21.

Az ember nem istenképű, mert Jézus tudósítása szerint „feltámadt testben nem házasodnak, férjhez sem mennek, úgy lesznek az égben, mint Isten angyalai” [10]. Logionja nyilvánvalóan arról beszél, hogy *odaát teljesen más* – minden. A homo sapiens a saját váltivarúságát vetíti bele az Abszolútumba. A Biblia az istenképűséget a férfi-női mivoltban határozza meg, ezzel azonban az Örökkévalót is jellemzi. Ez nagy merészség, hiszen „szem nem látta, fül nem hallotta, kéz nem érintette Valamiről van szó, ami az emberi szívből hiányzik!” [11]

[1] Jn 4,21-4

[2] Mk 12,28-34; Tm 9,1., Mt 11,28-30

[3] Tm 26.

[4] Tm 42., 43., 44.

[5] Ter 20,4; Tm 2. (Tm 26., 40., 71.)

[6] Jn 3,10-3

[7] Tm 110.

[8] Mt 7,24-7 A „ház” az ember belső, megtartó struktúrája.

[9] Tm 89.

[10] Mt 22,30

[11] Tm 16.

I R O D A L O M

Magyar Elektronikus Könyvtár

Barcza Barna: *A valóságmegragadás esélyei*

Pintér István: *Pszichén innen, és túl...*

Pintér István: *Az ember igazi tragédiája*

Pintér István: *Életfogytiglan*

Tótfalusi István: *Kalauz a Bibliához*

Szent-Györgyi Albert: *Az élet jellege*

(Magvető Kiadó, Budapest, 1975.)

Werner Heisenberg: *A rész és az egész*

(Gondolat Kiadó, Budapest, 1978.)

Bodó Barna (szerk.) *Mit tettem mint fizikus ?*

(Kriterion Könyvkiadó, Bukarest, 1985.)

Pintér István: *Mesterséges élet*

(Junior Kontinens Kiadó, Budapest, 1990.)

Daniel Quinn: *Izmael*

(Múzsák Kiadó, Budapest, 1993.)

John Gribbin: *Schrödinger macskája*

(Akkord Kiadó, Budapest, 2001.)

Pikó Gábor Mózes: *Minden Jézusról*

(Kairosz Kiadó, Budapest, 2002.)

★

Rövidítések és elérhetőségek

Tm	Tamás–evangélium (Jézus példabeszédeinek kulcsával.)	mek.oszk.hu/14600/14682
Mt	Máté–evangélium	mek.oszk.hu/08900/08907
Mk	Márk–evangélium	mek.oszk.hu/08900/08907
Lk	Lukács–evangélium	mek.oszk.hu/08900/08907
Jn	János–evangélium (Lábjegyzetekkel és Jézus–szótárral.)	mek.oszk.hu/08900/08907
	A négy evangélium logionjai (Megfejtési segédlettel.)	mek.oszk.hu/08000/08061 175 – 317. old.
Isz	Iszlám hagyomány logionjai (Tamási és kánoni párhuzamokkal.)	mek.oszk.hu/08000/08019 116 – 127. old.
ApL	Apostoli levelek logionjai (Tamási és iszlám párhuzamokkal.)	mek.oszk.hu/08000/08019 128 – 135. old.
Zsk	Zsidókeresztény hagyomány	Pikó Gábor Mózes: <i>Minden Jézusról</i> Paulus Hungarus/Kairosz Kiadó Budapest, 2002.
KaB	Kalauz a Bibliához (Ószövetség)	mek.oszk.hu/12600/12635 Tótfalusi István műve

A mű szabadon letölthető és korlátlanul megosztható.
A papír alapú vagy on-line periodikákban való közlés engedélyköteles.
e-mail cím: tokodorszag@gmail.com

A SZERZŐ MŰVEI
A MAGYAR ELEKTRONIKUS
KÖNYVTÁRBAN

S Z A K I R O D A L O M

Válogatott tanulmányok, 2003 – 2009.

A szűk kapu, 2010.

Új írások – régi témákban, 2010.

Bulányi, a tisztelendő, 2011.

Az ember igazi tragédiája, 2011.

Pszichén innen, és túl... 2012.

Utolsókból első, 2013.

A Tamás–evangélium, 2015.

Krisztusi kiskaté, 2015.

Az elvetett kő, 2016.

Merre menjünk? 2016.

Szentlecke Pálról, 2017.

Kenyértörés, 2018.

A fizika költészete, 2018.

A vidám pokol, 2020.

Mint a nap! 2021.

Ami szemet szúr, 2022.

Hol rontottuk el? 2022.

S Z É P I R O D A L O M

Igaz történetek, 2012.

Életfogytiglan, 2012.

Jeruzsálem leányai, 2014.

A fehér arany birodalma, 2014.

Utcán heverő témák, 2014.

Tisztaságra ítelve, 2014.

Ballada az ólomkatonáról, 2014.

Betük, mindhalálig, 2015.

A női lélek erotikája, 2018.